

2008/2009

U T R I P

OŠ BELTINCI

Glasilo učencev OŠ Beltinci

Izdala
OŠ Beltinci

Zbrala in uredila
Cvetka Rengeo
Danilo Lebar

Jezikovni pregled
Cvetka Rengeo

Računalniško oblikovanje
Danilo Lebar

Vezava
Milan Zrinski

Zadnja stran
Franc Poredoš, Danilo Lebar

Slika na naslovnici
Andreja Slavic, 9.a

Beltinci, junij 2009

Vsebina

Začnimo z najmlajšimi	3
Imamo bogato domišljijo	6
Živahno pri podaljšanem bivanju	8
Opazujemo naravo	10
Za zdravo življenje	12
Naša doživetja	16
Naš prvi intervju	20
Oziramo se v svet	25
Cankarjevo tekmovanje.....	27
Razmišljamo o ljubezni	28
Razmišljamo o sebi in svetu	34
Kam oblaki preko polja, kam?	39
Šola nekoč	47
Šola danes	51
Šola jutri	52

Predgovor

Ko se na koledarju obrne list, na katerem piše mesec junij, šolski dnevi začnejo teči na drugačen način. Temperatura ozračja se dviga, šolske klopi pa bodo kmalu ostale prazne. Sončni žarki so nas napolnili z novo energijo, misel na dolgo in vroče poletje pa nam pomaga, da so naši zadnji dnevi v šolskem letu 2008/2009 prijetni in sproščeni.

Tudi izid šolskega glasila Utrip naznanja, da je konec še enega šolskega leta. In seveda, da je pred nami čas, ki se ga vsi veselimo - poletne počitnice. Kakršnikoli so vaši načrti, verjamemo, da bo Utrip našel mesto na vaši polici ali v predalu in upamo, da vam bo morda kdaj polepšal kakšen trenutek ali obudil spomine!

Začutite ob branju literarni in umetniški utrip učencev OŠ Beltinci!

Začnimo z najmlajšimi

Z učenci 1. razreda, ki obiskujejo jutranje varstvo, smo preživljali zgodnje jutranje ure na različne načine.

Zakaj učenci pridejo v jutranje varstvo? Tukaj so njihovi odgovori.

Ker se lahko igram. **Max, 1.b**

Počakam na pouk. **Marko, 1.a**

Ker gre mama hitro delat. **Maša, 2.a**

Ker ati začne službo ob 7.00. **Noel, 2.a**

Ker rad zgodaj vstanem in sem rad v šoli. **Jakob, 1.a**

Ker me je mama prijavila. **Dario, 1.b**

Ker sestra Saška gre na avtobus.

Maša, 1.c

Ker mama in ati gresta delat. **Nastja, 1.b**

Ker mi je tu lepo in se lahko igram.

Julija, 1.b

Ker se lahko tu igramo. **Nina, 2.a**

V šoli

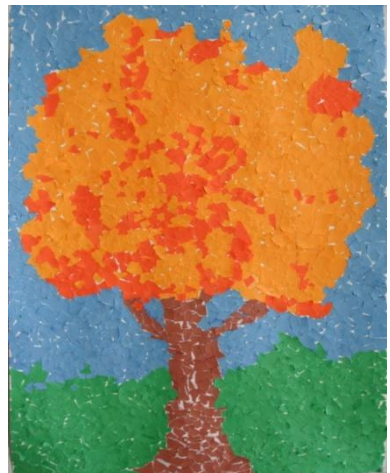
V šoli mi je lepo. Moje učiteljice so dobre in prijazne.

Rada rišem. Obiskujem tudi glasbeno šolo, ker želim igrati violino.

Andi škola hi mange fejn te hi man lauče ranja. Phiraf te andi glasbeni škola. Kaumaf te cidel i hegeduva.

Kasandra Horvat, 1.a

Jeseni smo skušali ujeti jesenske barve z lepljenko. Najmlajši na šoli so pokazali veliko kreativnosti in potrpežljivosti pri ustvarjanju. Nastala je izredno lepa slika, ki prikazuje drevo v svojih najlepših jesenskih barvah.

Jesensko drevo

V šoli je boljše kot v vrtcu. V šoli se učimo in igramo.

Andi škola hi feder sar andu vrtec.
Andi škola sikjovas te khelas men.

Vanja Kontrec, 1.b

Ker se težko učim sama, mi v razredu pomaga romska pomočnica Samira. Vedno, ko pride v razred, sem vesela, ker mi pomaga. Včasih se tudi skrega če ne delam. Pomaga mi pri matematiki in slovenščini. Matematike nimam rada, raje imam slovenščino, ker se učimo pisati.

Andreja Horvat, 2. b

Kasandra Horvat, 1.a

Iskrica iz jutranjega varstva

Učiteljica: Julija, dobro jutro! Si žalostna?

Julija: Ja...

Učiteljica: Zakaj? Se je kaj zgodilo?

Julija: Včeraj mi je izpadel zobek, zobna miška pa mi ni nič prinesla.

Učiteljica: No, prepričana sem, da ti bo zobna miška pustila nekaj pod vzglavnikom to noč. Verjetno je imela veliko dela, pa ni uspela priti do tebe.

Julija: Hm, ne vem...

Učiteljica: Pa si mami povedala za zobek?

Julija: Ne, ker bi mi sicer ona kaj nastavila, ne pa zobna miška.

Učiteljica: Mama bi pa že morala vedeti za zobek!

Julija: Ne! To mora zobna miška sama znati, sicer darilo ne velja.

Opazujemo svet okrog nas

Kuža

Mojemu kužku je ime Piki, psički pa Pika. Oba sta jazbečarske pasme. Imata kratke noge, dolga ušesa, rep in smrček. Rada se igrata in podita po dvorišču. Rada jesta ostanke hrane in pasje konzerve ali brikete.

Patricija Tkalec, 4.c

Max Pozdrec, 1.b

Muca Belka

Muca Belka je vsa bela in na hrbtu liso ima.

Lisa je pa lepa črna, muca Belka jo ima.

Uhlja njena sta štrleča, s smrčkom voha, kje je hrana.

Lucija Vidonja, 4.c

Morski prašiček

Doma imam morskega prašička, ki mu je ime Piki. Vsak dan ga odnesem ven na sonce. Je bele in rjave barve. Ima majhne oči, štiri noge, dva štrleča uhlja in smrček. Z uhlji zelo dobro sliši, s smrčkom pa dobro voha. Imam ga rada.

Monika Zver, 4.c

Spoznavamo živali

Na naravoslovnem dnevu nam je družina Kolenc predstavila nekaj svojih živali. Lahko smo jih držali in si jih podrobno ogledali.

Držal sem žabo krastačo in ježa. Bilo je zanimivo in lepo. Najlepša žival mi je bila kača, ampak je nisem držal, ker me je bilo strah.

Anđelo Kontrec, 3.c

Zelo vesel sem bil obiska družine Kolenc, ki nam je predstavila nekaj živali, katere smo lahko tudi držali in božali. Od vseh živali, ki smo si jih ogledali, mi je najbolj všeč bila kača. Spoznali smo tudi želvo, ježa, krastačo, polža, legvana, zajčka, goloba in murna. Bilo je lepo in zabavno.

Dario Oršuš, 3.b

Lana Smej, 1.b

Na predstavitvi živih živali je bilo zelo lepo. Ogledali smo si kačo, ježa, miške, žabo, želvo in golobe. Meni je najbolj všeč bila kača, ki sem jo tudi držal.

Kristjan Horvat, 3.a

Imamo bogato domišljijo

Ovčka Tina pri frizerju

Nekoč so se ovce pasle na pašniku. Vse so bile prijateljice. Le ena je hotela biti lepša.

Nekega dne je odšla v mesto. Vse je bilo drugače kot na pašniku. Ogledovala si je hiše in stolpnice.

Prišla je do velike zgradbe, v kateri je bilo frizerstvo. V izložbi je videla različne frizure in vstopila je. Vse stranke in frizerke so jo začudeno gledale. Ampak frizerka ji je rekla, naj počaka na vrsto. Ko je prišla na vrsto, jo je frizerka vprašala, kakšno frizuro si želi. Ovčka si je zaželela, naj jo ostriže in ji naredi kodre.

Ko jo je frizerka ostrigla, je odšla nazaj na pašnik. Zelo vesela je bila, ker je bila veliko lepša. Ko je prišla nazaj do pašnika, so se je vse ovce prestrašile in zbežale. Bila je zelo žalostna, ker ni imela več nobene prijateljice. Od takrat ni več šla k frizerju.

Patricija Tkalec, 4.c

Strašni strah na obisku pri nas

Strašni strah
k nam prišel
je na obisk,
mimo moje sobe
švignil je kot blisk.

Ko sem ga zagledala,
po celi hiši sem pogledala,
kje se sprehaja
in s kom se pogaja.

Iz dnevne sobe
sem zaslišala šušljanje
in hihitanje.

Hitro sem odhitela
tja in zagledala Matica
ter izvedela, da to sploh
ni bil strašen strah
ampak ptica.

Polona Kovačič, 4.b

Franček in tri želje

Pred davnimi časi je živel mladenič, po imenu Franček. Izgubil je svojo družino in bil je zelo reven. Živel je v skoraj sesuti bajti. Ko je dopolnil osem let, se je odločil, da gre po svetu iskat srečo in boljše življenje.

Ko je nekaj časa hodil, je prišel v deželo, v kateri je srečal prijazno

ženico, ki ga je vzela k sebi. Preselila sta se na podeželje, kjer sta našla primerno kočjo. Ob kočji je tekel potok, za njo pa je rasel gozd. Nekega dne je ženica poslala Frančka na ribolov k potoku. Ulovil je zlato ribico. Obljubila mu je, da mu bo izpolnila tri želje, če jo izpusti.

Franček jo je izpustil. Zaželel si je, da bi živel v velikem gradu, in zgodilo se je. Ko je videl, da gre zares, si je še zaželel lepo princeso za ženo in toliko bogastva, da ga ne bo nikoli zmanjkalo. Tudi to se je zgodilo.

S svojo ženo je srečno živel. A usoda je hotela drugače. Pot je mimo zanesla starca. Šel je v grad in prosil prenočišča. Vendar je Franček postal trdega srca in se starca ni usmilil. Čez nekaj let se je starec vrnil in Frančku prerokoval. Rekel mu je: »Tvoja žena bo postala pohlepna, zato je bolje, da odideš.« Franček ga ni poslušal. In kot je starec prerokoval, tako se je tudi zgodilo.

Na nevarnost ga je opozorila neka služkinja, ki je slišala zlobno naklepanje princese. Franček je ponoči zbežal. Zavetje si je našel v neki jami. Od utrujenosti se sploh ni

Živahno pri podaljšanem bivanju

zavedal, da ni sam. Naslednje jutro se je Franček tako močno prestrašil spečega velikana, da je zbežal. Ustavil se je na nekem travniku. Tam je spoznal, da ni ravnal prav.

Ko je imel na voljo tri želje, je pomislil samo nase, za svojo krušno mater pa ni storil ničesar. Na gradu pa je bil preveč zaslepljen z bogastvom, da bi se spomnil na dobro srce, ki ga je imela ženica, njegova druga mati. Odločil se je, da se ji bo opravičil, saj več tako ni mogel živeti.

Ko je prišel h koči, je videl, da je vsa obnovljena. Vstopil je in se na prvi pogled zaljubil v dekle, ki mu je kasneje povedalo, da je ženica umrla in svoje imetje zapustila njej. Franček je zasnubil to dekle in poročila sta se. A še vedno ga je pekla vest zaradi ženice.

Neko noč se mu je prikazala v sanjah in mu rekla, da mu je vse že dolgo nazaj odpustila, saj je bila dobrega srca. Zaželela mu je srečo in mirno življenje ter izginila. Naslednje jutro je bil Franček vesel kot še nikoli. Zaživel je mirno in srečno življenje s svojo ljubečo ženo in otroki.

Karmen Jerebic, 6.b

Sem Katja in hodim v 5.a razred. Podaljšano bivanje mi je zelo všeč, ker tukaj lahko narediš vse domače naloge in nanje resnično ne moreš pozabiti, ker te učitelji vedno spomnijo nanjo. Vsak dan pa se z OPB nekam odpravimo, npr.: v »rdeči kino« (rdeča dvorana – gledamo filme), gremo ven na igrišče, v telovadnico, v računalniško učilnico, ko pa učitelj ima kakšen opravek, pa se odpravimo k drugi učiteljici ali učitelju.

Vedno pa v razredu nekaj ustvarjamo. Sicer letos manj kot lani, ampak je super! Učitelj in učiteljica sta vedno zabavna, a tudi včasih stroga. Najbolj zabavno je, ko odštevamo dneve do počitnic. Vsak dan nekdo naredi križec na določeni številki in moraš biti zelo hiter, če želiš »odkrižati« dan.

Učitelj je zelo zabaven, ker si ne zapomni vseh imen in zato si izmislil vzdevek, na primer Lučka. Zabavno pa je tudi, ko učitelj Marko preverja, kdo je prišel v OPB in kdo ne, ter potem ugotavljamo, kdo manjka oz. kdo ni prišel. Všeč mi je, ko se na kosilu kdo prej naje in potem gremo v učilnico,

ter se tam igramo vislice. Tako zabavno je! Ko se odpravimo na kosilo, gremo v vrsti kot račke. Če pa kdo glasno oz. preglasno govori, se odpravimo nazaj v učilnico, kar me malce jezi. Ko v podaljšanem bivanju kaj zanimivega ustvarjamo, si mislim: »Zakaj moram domov? Malo bi še ostala!« Toda ob 14.00 odhajam domov in tako pač je. Ko pa je sobota ali nedelja, mi pa OPB prav manjka v celotnem dnevu. Edino, kar mi manjka v OPB, so besede: »Seveda, zaradi medveda, ker danes je sreda.«

Katja Gomboši, 5.a

Maja Graj, 5.a

Sem Nuša Tkalec. Prihajam iz Lipovec. Obiskujem 4.b. Imam sestro in brata. Imam rjavo-zelene oči in rjave lase. Visoka sem 153 cm. Moja najljubša barva je rdeča, moja najljubša žival pa tiger. Obožujem poletje, plavanje in plaže. V prostem času rada kolesarim. Sem zelo družabna, glasna in komunikativna oseba.

Zanima me predvsem moda. Ko odrastem, bi bila rada manekenka ali vzgojiteljica, saj obožujem tudi otroke. Sem tudi zelo dobra učenka. Rada jem testenine. Rada tudi plešem in pojem. Moja najboljša prijateljica je Tjaša Horvat. Imam tudi razredničarko Lidijo Modlic.

Moj najljubši predmet je športna vzgoja, saj sem zelo dobra športnica. Kot vsako leto sem tudi letos obiskovala podaljšano bivanje, ki ga je vodil učitelj Marko. V podaljšanem bivanju je bilo čudovito, zato ga bom tudi naslednje leto obiskovala.

Nuša Tkalec, 4.b

Zdravo, sem Silvester Horvat. Moj učitelj Marko rad pomaga učencem. Je malce strog, ker smo poredni. Moj najboljši prijatelj je Amadej, rad mi pomaga pri domači nalogi. Ko gremo

ven, igramo med dvema ognjema.
Najboljše igrata Amadej in Tomas.
Vsakič zmagata.

Ko je zima, gremo ven. Lahko se
kepamo ali delamo snežaka. Včasih
gremo v telovadnico ali v računalniško
učilnico.

Najhujše je, da bom lahko samo še
eno leto hodil v podaljšano bivanje.

Silvester Horvat, 4.c

Niko Kavaš, 1.a

Opazujemo naravo

Nevihta

Nebo se mračí, luči
se prižigajo, ni še večer,
nevihtni oblaki se bližajo.

Iskre po nebu švigajo,
grmi in se bliska,
mene pa stiska in stiska...

Nevihta razgraja,
streham nagaja.
Vso naravo pretrese,
naj le nas ne odnese!

Nika Jerebic, 3.c

Dan

Ko hodim po temni ulici smeti
in v mrazu zaspim na platenki,
se jutro prebudi
in začne se novi dan, poln ljudi.

Sonce že vstaja.

V šolo se odpravim,
a med potjo mi nekaj zasmrdi.

Ugotovim, da je to bencin.

Je vrečka na tleh
in smet v laseh.

Iz te more zbuditi si želim,
a ugotovim, da je to grenka resnica
realnosti.

Laura Gruškovnjak, 6.a

Pomladne cvetlice

Prišla pomlad je,
Prinesla nam cvetke je.

Zvončki, vijolice,
mačice, marjetice
pojejo dan na dan,
zbujajo me.

Vsako jutro komaj že čakam,
da vstane beli dan.

Takoj k cveticam mojim stečem,
zaželim jim dober dan.

Karmen Jerebic, 6.b

Marko Rengeo, 1.a

Narava okrog mene

Prekmurje je kraj, ki ima že zelo onesnaženo vodo. Za to so največ krivi odpadki in tudi škropiva. Velikokrat se kdo sprehaja, kupi kakšen sladoled, papirček pa vrže kar na tla. Veter ga odnese v reko ali kanal, kjer ga pojedjo živali.

Tudi kmetje so pri onesnaževanju podtalnice veliko krivi. Škropijo po nepotrebem, da uničijo škodljivce. A kar uniči škodljivce, uniči tudi nas. To onesnaženo vodo potem pijemo. Skrajni čas je, da začnemo skrbeti za okolje.

Če že spremenimo katero slabo navado, npr. ne vzamemo vsakič nakupovalne plastične vrečke, je velik napredek. Najslabše je, ko mislimo, da en sam človek ne more narediti ničesar.

Naš planet se utaplja v smeteh. Imamo le en planet in tega ne smemo zapraviti. Niso ogrožene le rastline in živali, ampak tudi človek. In to še bolj, kot si mislimo.

Jasna Klemenčič, 6.c

Prebudil sem se v pomlad

Prebudil sem se v pomlad,
zelo sem bil rad.
Ptički žvrgolijo,
rožice cvetijo.

Zima je odšla,
pomlad pa prišla.
Zelo sem vesel,
od veselja bi najraje zapel.

Jernej Jerebic, 4.b

Letni časi

Letni časi
so časi veselja, zabave, počitnic
in tudi šole.

Pomlad
je čas cvetja in ljubezni.

Poletje
je čas počitnic in zabave.

Jesen
je čas šole in učenja.

Zima
je čas zabave, snega in sankanja.

To so
lepi in posebni časi,
štirje letni časi.

Tjaša Slokan, 6.c

Za zdravo življenje

Brez cigarete je bolj zdravo

Večina naše družbe je gotovo že poskusila cigareto. Nekaterim je bilo všeč in so se odločili, da bodo s kajenjem nadaljevali, nekaterim ni bilo všeč, zato so sklenili, da tega ne bodo počeli nikoli več, in prav so se odločili. Večina pa jih kadi samo zaradi tega, da bi bili »frajerji«, čeprav to ni res.

Nikoli do zdaj me še ni premamila želja, da bi prižgala cigareto. Ker imam rada šport in redno treniram, sem se odločila, da sem lahko »in« tudi zaradi športnih dosežkov, ne pa s cigareto. Zavedam se, da kajenje neugodno vpliva na športne sposobnosti.

Žalosti me, da nekateri moji prijatelji kadijo, čeprav se ne zavedajo, kakšne so posledice. Že sama družba je delni krivec, saj marsikateri odrasel, na žalost tudi tisti, ki delajo z otroki in mladostniki, kadijo.

Ni mi jasno, da kadilci ne prenehajo kadijo kljub opozorim na škatlicah. Sama imam ožjega sorodnika, ki dnevno pokadi eno škatlico in pol, tj. trideset cigaret. Ne morem razumeti, kako lahko tridesetkrat dnevno v roke

vzame škatlico, na kateri piše: »Redno kajenje škoduje vam in ljudem okoli vas. Kajenje ubija«, pa ne dojame, da bi bilo za njega in nas bolje, da bi prenehal. Najbolj pa mi je hudo za njegovo dveletno hčerko in mojo sestrično, ki mora vsak dan vdihovati strupen cigaretni vojn iz njegovih ust. Po drugi strani pa ga čisto razumem, saj se tudi sama ne morem odpovedati določenim stvarem.

Vsi vemo, da ima zaradi kajenja veliko kadilcev težave z dihanjem. Kajenje povzroča astmo in druge pljučne bolezni, med njimi je najhujši rak, ki se pogosto konča s smrtnim izidom. Najdaljša doba pri odkritem raku je pet let. Od obolelih s pljučnim rakom naj bi bilo okrog 90% kadilcev.

Čeprav želja po nečem velikokrat premaga meje razuma, se moramo določenim razvadam, kot je kajenje, vseeno odreči, preden bo prepozno.

Zato vsem ljudem sveta polagam na srce:

»PRENEHAJTE KADITI, DOKLER IMATE MOŽNOST ZA TO, SAJ BO NEKOČ PREPOZNO. VERJEMITEMI MI, DA VAM BO TAKRAT ŽAL.«

»Samo eno življenje namreč imaš, zato pazi, kako z njim ravnaš.«

Katja Ružič, 7.a

Eva Tibaut, 1.b

Moj ati je kadilec

Moj ati je kadilec. Kadi verjetno že od mojega rojstva ali pa še od prej. Večkrat sem mu rekel, da naj neha. Tudi moja mama tako meni.

Nekega poletnega dne je začel kašljati. Takrat smo mu še posebej povedali, da naj ne kadi več. Rekel je, da ne bo. Čez nekaj dni pa sem na tleh zagledal cigaretno škatlico. Tudi mama jo je videla in se razjezila na atija. Ati pa je spet rekel, da bo nehal.

Ko je nato šel k zdravniku, je tudi ta ugotovil, da moj oče kadi, zato mu je še on dejal, da naj neha. A tudi to ni zaleglo. Ko pa je zaradi druge bolezni moral v bolnico, so tudi tam ugotovili,

da je kadilec. Rekli so mu, da se lahko zaradi kajenja njegova bolezen poslabša. Takrat je za nekaj časa nehal kaditi.

Čez mesec dni pa je spet začel kaditi. Zdaj je kadil manj. Mama pa je tudi tokrat ugotovila, da kadi, in ga spomnila na zdravnike. Prav tisti dan, ko mu je mama to rekla, je domov iz službe prišel z novico, da se v njegovi službi več ne bo smelo kaditi.

A moj ati je še vedno kadilec, čeprav zdaj ne kadi tako pogosto. Ko ga zagledam, da si prižiga cigareto, ga hitro opomnim, da kajenje ubija, ter mu rečem, naj si to prebere tudi na škatlici, v kateri so cigarete.

Atija imam zelo rad in ne bi želel, da se mu kaj zgodi.

Jan Forjan, 5.b

Urška Prelog, 5.a

Alergija

Ješ, ko lačen si,
a vsepovsod tako le ni.

Nekje na svetu so ljudje,
ki lakota jim tuja ni.

Mi srečni smo lahko,
da tega ne občutimo.

Med nami pa tudi taki so,
ki hrane polno imajo,
a jim telo ne dopusti,
da vse jedli bi.

Telo nam včasih sporoči,
da nekaj v hrani zanjo ni
in temu zdravnik
alergija pravi.

Grega Premoša, 7.a

Laura Horvat, 6.a

Celiakija

Že od prvega trenutka, ko sem vstopila v ta svet, sem nekako drugačna od drugih. Ne mislim, da sem kaj več, temveč da se po nečem razlikujem od drugih, in sicer po tem, da imam bolezen, ki se imenuje celiakija. To pomeni, da ne smem jesti hrane, ki vsebuje moko oz. škrob.

Vse se je začelo v vrtcu. Na začetku še ni bilo nič, ampak vsako leto je postajalo čedalje hujše. Vsak dan smo imeli za malico kruh, kar je seveda dobro, če pomislimo na hrano, ampak v mojem primeru je to bilo hudo.

Seveda moji starši niso od vsega začetka vedeli, zakaj sem tako drugačna, saj so mislili, da hitro dobim kakšno črevesno gripo. No, tako sem večino svojega otroštva preživela doma v postelji ali v bolnišnici. Ker pa to ni prenehalo, so me poslali v bolnišnico v Maribor, kjer so mi vzeli kri ter jo poslali v laboratorij na preiskavo.

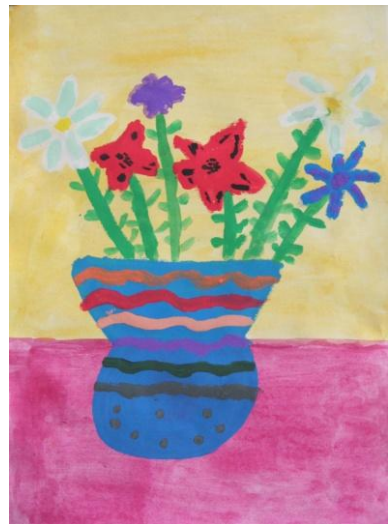
Čez en teden so domov prispeli dokumenti o preiskavi. V njih je bila opisana moja bolezen. Zame je to pomenilo, da moram spremeniti svoje življenje. Na začetku mi je bilo vseeno,

saj nisem vedela, kaj si naredim z enim samim kosom kruha. Vsako leto pa sem in tudi zdaj moram na odvzem krvi.

Na začetku seveda rezultati niso bili dobri, in ker se je to ponavljalo, sta mi nekega dne starša razložila, kaj si s tem delam. Ko sem izvedela, da bom lahko dobila raka, če bom nadaljevala tako, sem prenehala s tem.

Zdaj pazim na to, kaj jem, in drugim razlagam, kako je, če imaš alergijo na moko.

Anamarija Meolic, 7.a

Pamela Horvat, 4.c

Naša doživetja

Moje prvo jahanje

Z družino smo se odpravili na izlet. Šli smo jahat v Lipico. To je kraj pri Postojni.

Takrat sem bila še majhna in je bila to zame velika priložnost, saj sem vedela, da bom jahala prvič. Malce sem se bala, čeprav so starši rekli, da so konji prijazne živalce, ampak dokler tega nisem preizkusila, pač nisem vedela.

Prispeli smo do tega kraja. Videli smo veliko čredo konjev in ko smo stopili iz avta, smo spoznali našega vodiča ter se odpravili jahat. Vodič nam je nadel zaščitno opremo in nas posedel na konje. Jahali smo velik krog, dokler ni mojemu konju odpadla podkev. Prestrašila sem se in že mislila, da se bo jahanje končalo. Vendar je vodič rekel, da to prinaša srečo ter poklical pomoč, da so konju podkev nadeli nazaj in spet smo se odpravili jahat. Ko smo prispeli do konca, sem spremenila svoje mnenje o konju ter se pridružila mnenju očeta in mame.

Spoznala sem, da se konjev ni treba bati, saj so prijazne živali.

Klara Filip, 7.a

Prepozno doma

Bilo je vroče julijsko dopoldne, ko mi je zazvonil telefon. Bila je moja najboljša prijateljica Katja. Vprašala me je, če pridem popolne k njej na obisk. Rekla sem ji, da se bom pogovorila z mamo in jo poklicala. Šla sem do kuhinje k mami in ji povedala, da me je klicala Katja, če pridem popoldne k njej. Odrnila mi je, da lahko grem, če sem naredila vse, kar mi je naročila. Ker sem vse že opravila, sva se zmenili za uro, ko bom šla in prišla.

Poklicala sem prijateljico in ji povedala, da k njej pridem ob šestnajstih in da sem pri njej lahko do devetnajste ure. Bila je vesela.

Prišel je čas, ko sem se odpravila. Mama me je opozorila, naj ne divjam, se lepo obnašam in da naj pridem točno domov. Vsa vesela sem ji odvrnila, da bom vse upoštevala. S kolesom sem se odpeljala do Katjinega doma v Gančanih in pozvonila. Vrata mi je prišel odpret Katjin najmlajši brat Klemen. Ogovorila sem ga: «Zdravo. Je Katja doma?» Odrnil je z nagajivim nasmeškom: «Seveda, seveda. Le v njeno sobo pojdi.»

Šla sem po stopnicah navzgor in bila vesela, da sem lahko prišla k njej.

Potrkala sem na vrata in jih odprla. Katja me je prijateljsko objela in vsa vesela rekla: «Dobro, da si prišla, zdaj lahko greva na igrišče, potem pa k meni nazaj domov in bova gledali televizijo.» Strinjala sem se.

Odšli sva na igrišče, kjer sva se zabavali, potem sva se vrnila domov. Gledali sva zanimiv film. Naenkrat me je vprašala, če sem pozabila na uro. Hitro sem pogledala na uro in videla, da je ura že devet. Vsa zaskrbljena sem rekla, da bo doma gotovo velik »cirkus«. Telefon sem pozabila doma in nisem vedela, če me je slučajno klicala mama. Hitro sem se poslovila in odhitela domov.

Doma me je že čakala mama in me okarala: «Ti ne poznaš ure, dve uri si zamudila.» Rekla sem ji: «Poznam, samo pozabila sem jo spremljati, ker se je preveč hitro odvijalo vse, kar sva počeli.»

Bila je jezna. Čez nekaj časa mi je rekla, da dva tedna ne bom smela iti h Katji. Bila sem žalostna, vendar sem morala ubogati.

Dva tedna sta hitro minila in spet lahko grem h Katji. Odslej sem vedno pozorna na uro in redko kdaj sem prepozno doma.

Tina Gruškovnjak, 7.a

Mišo Kontrec, 7.a

Tudi lastovka se je želela učiti

Bila je sreda, ko smo v strahu čakali uro slovenščine, saj smo pisali test. Temperatura zraka je bila blizu tridesetih. Tudi v učilnici ni bilo veliko bolje in odprli smo skoraj vsa okna.

Učiteljica nam je razdelila naloge. V smrtni tišini smo reševali naloge. Nenadoma se je sošolka Damjana začela smejeti. Začudeno smo jo gledali. S prstom je pokazala v zrak in videli smo lastovko, ki se spreletava po prostoru. Opazila jo je tudi učiteljica, ki ni vedela, kako naj lastovko spravi iz učilnice.

To je bila naša prva izkušnja s ptičko v učilnici. Damjana je po učiteljičinem ukazu odprla še preostali okni. Lastovka je dvakrat zaokrožila po

prostoru. Tedaj pa se je zaletela v šipo. Obnemeli smo, lastovki pa je ušel kakec, ki je pristal ob Denisovi roki. Smeha nismo mogli zadržati. Lastovka se je zopet podala proti oknu in uspelo ji je. Poletela je v prostost. Učiteljica si je oddahnila, nam pa so se že skoraj solzile oči od smeha, ki nas je kmalu minil, saj so nas naloge silile v delo.

Morda pa se je tudi lastovka želela česa naučiti.

Maja Smodiš in Patricija Zver, 8.c

Naučil sem se smučati

Osmega decembra 2008 smo učenci petih razredov šli v šolo v naravi na Pohorje. Tja smo se odpeljali z avtobusom.

Ko smo prispeli, smo se razdelili v sobe. Skupaj smo bili jaz, Luka, Marcel in Jan. Jaz, Luka in Marcel smo bili smučarji, Jan je pa bil pohodnik.

Prvi dan se nismo mogli smučati, ker so delali umetni sneg. Zato smo vsi šli na pohod. Pot je bila zelo dolga. Naslednji dan pa smo šli na Areh. Tam je bilo zelo lepo. Prvič, ko sem stopil na smuč, sem večkrat padel. Čez nekaj časa pa smo imeli malico. Ko smo se najedli, smo šli dalje smučat. Potem pa, kot da bi se zgodil čudež, mi je šlo že bolje, a sem moral še

vaditi. Bil sem presrečen, da smučam. Bolj so tekli dnevi, boljše sem smučal.

Nekega dne pa smo dobili drese. Oranžni so bili najboljši, rdeči malo slabši, rumeni pa najslabši. Jaz sem bil rdeč. Dobili smo tudi smučarske karte. Naslednji dan sem bil že pripravljen na turnir. Sicer nisem zmagal, bil pa sem zelo srečen, ker sem se naučil smučati.

Goran Pjevič, 5.b

Nuša Matko, 4.c

Nenavadna dogodivščina

Stara sem bila pet let, ko se mi je porodila zanimiva ideja.

Obiskovala sem vrtec in sem rada delala razne poskuse. Nekega dne sem se ogledovala pred ogledalom in

ugotovila, da mi moja frizura ni popolnoma nič všeč.

Razmišljala sem, kako bi jo lahko spremenila. V trenutku sem se spomnila, da bi se ostrigla. Vzela sem škarje v desno roko, z levo pa sem prijela šop las in si jih enostavno odrezala.

Ker se mi je zdelo zanimivo, sem z rezanjem nadaljevala. Sproti sem se gledala v ogledalo. Sama sebi sem se zdela v novi frizuri prav lepa. Vsa navdušena sem stekla v kuhinjo in iskala mamo, da se ji pokažem.

Postavila sem se pred njo, se hihitala in čakala, da bo pohvalila mojo mojstrovino. Vendar me je mama samo debelo gledala in ostala popolnoma brez besed. Sploh ni mogla ugotoviti, kaj je na meni drugačnega.

Končno je ugotovila in za trenutek ji je zastal dih. Iz nje je privrel cel kup vprašanj: zakaj sem to naredila, kje sem vzela škarje... Najbolj grozno pa je bilo to, da so iz mojih lepo porezanih las nastale same stopnice.

Ampak jaz sem bila zadovoljna, ker bom lahko z novo frizuro šla naslednji dan na nastop v vrtec. Moje veselje pa je preprečila mama, ki je rekla, da

takšna ne morem nikamor. Težava pa je bila v tem, da je bila ura že pol sedmih zvečer in so bili vsi frizerski saloni že v glavnem zaprti.

Mama je vsa jezna vzela telefon in poklicala kolegico frizerko ter jo prosila, da me postrize in vsaj malo omili moje poskuse v striženju.

Tako so moji lasje postali čisto kratki, a nastop v vrtcu je kljub vsemu lepo uspel.

Polona Dominko, 6.b

Vlado Horvat, 7.a

Jeza

Danes sem se odločila,
da ne bom več deklica mila.

Poredna bom postala,
da mamica bo jezna postala.

Mlajšo sestro bom zbudila,
večjo pa za lase potegnila.

Sobo razmetala bom in
steno popackala bom!

Ko jeza bo minila,
spet deklica bom mila.

Živa Tivadar, 4.b

David Novak, 1.a

Naš prvi intervju

Ravnateljica naše šole malo drugače

Mag. Marica Horvat je ravnateljica na osnovni šoli Beltinci že osmo leto. Po poklicu je specialna pedagoginja, defektologinja in logopedinja. Mi učenci jo vidimo kot mirno, nasmejano, prijazno osebo. Vedno nam rada pomaga.

V kratkem intervjuju lahko izveste še kaj o naši ravnateljici.

Kakšna šolska pot je za vami?

Za mano je dolga šolska pot. Najprej obvezna osnovna šola, nato sem se odločila za gimnazijo Franca Miklošiča v Ljutomeru. Nadaljevala sem na pedagoški akademiji. Šolala sem se tudi v tujini. V Sloveniji sem dokončala magisterij znanosti na pedagoški fakulteti. Sedaj pa končujem doktorat znanosti.

Katerih predmetov niste marali in zakaj?

Redki so bili, ki jih nisem. Mogoče sem imela malo upora do biologije. To pa je mogoče bila krivda tudi pri učitelju. Vsak predmet je odvisen od učitelja.

Rada sem pa imela slovenščino, ker nas je imel dober učitelj in sem ga zelo cenila.

Katerega učitelja/učiteljico ste imeli radi?

Vsakdo ima enega. Zgledovala sem se po profesorju Brezovarju. Bil je pošten, dosleden, nas spoštoval, imel je jasna pravila, ni delal razlik ...

Kdo vas je navdušil za delo ravnatelja?

Ni bilo navdušenje, bil je nov izziv.

Kako lahko postaneš ravnatelj?

Moraš osebno in strokovno rasti in dorasti. V prvi vrsti moraš biti človek in imeti izobrazbo.

Za kateri poklic so vas navduševali starši?

Starši niti ne, bolj me je sorodstvo, predvsem pa sem se zgledovala po stricu. Hotela sem postati zdravnica, vendar sem dobivala štipendijo, pri kateri sem nevede podpisala, da bom šla v pedagoški poklic.

Kakšna pričakovanja ste imeli?

Visokih nisem imela. Bila je želja delati strokovno za posameznika.

Presenetilo pa me je veliko administrativnega dela.

Kako poteka vaš delovni dan?

Vstanem zgodaj zjutraj. Ob sedmi uri sem v službi. Ves dan sem s šolo povezana, tudi v prostem času. V prostem času grem s prijateljicami tudi na klepet in se družim s sinom. Čas za študij in za moje nadvse ljube prijateljice, knjige si vzamem šele po osmi uri. Zelo rada pa tudi potujem.

Ali pride kdaj med vami in učitelji do nesporazumov?

To je neizogibno v vsaki skupnosti. Uskladimo se vedno s pogovori.

So kakšne razlike med današnjimi učenci in učenci nekoč?

Otroci so otroci. Danes veliko več vedo, so zelo sposobni, so otroci digitalne dobe. Toda še vedno so to mladostniki, kot smo bili mi. Imajo pa manj možnosti za pogovore s starši in učitelji. Za več stvari so prikrajšani.

Kako nas, učence, vidite vi?

Zelo ste mi pri srcu. Ste sposobni, veliko znate. Ste mladi, kot smo bili mi, vendar ste drugačni.

Ali načrtujete v prihodnosti kakšne spremembe glede šole?

Seveda. Brez tega ne gre. To je stalnica. Skupaj z občino načrtujemo športno večnamensko dvorano. Za vse, kar je novo, spodbudno niso naši učenci nič prikrajšani. Zaželeli so si klopi na dvorišču šole in so jih dobili.

Ali z veseljem poveste, da ste ravnateljica na osnovni šoli Beltinci?

Da, z velikim veseljem. Ponosna sem na učence in kolektiv. Smo prepoznavna šola v Evropi. Vse se nam odpira. Smo zavod z najsodobnejšim upravljanjem in imamo Certifikat kakovosti za prihodnost vzgoje in izobraževanja. Tudi Goethe inštitut iz Ljubljane nas je izbral za partnerje.

Imate kakšno sporočilo učencem, učiteljem in drugim delavcem šole, staršem?

Sodelujmo. Drug z drugim, podpirajmo se. Vsak naj nekaj prispeva. Naj bo cilj vseh enak - DATI VAM, UČENECEM, ČIMVEČ ZA ŽIVLJENJE!

Urška Šinkec, Evelina Olaj, 8.b

Intervju z gospo Milico Šadl

Pogovarjala sem se z gospo Milico Šadl, učiteljico v pokoju, ki se je vrsto let ukvarjala s kulturno dejavnostjo na področju gledališča, ko je bila učiteljica v Gančanih in pozneje v Beltincih. Bila je tudi ena od ustanoviteljic kulturno-umetniškega društva Beltinci in začetnica mednarodnega folklornega festivala v Beltincih.

Ga. Milica, ali so se ljudje tudi v preteklosti vključevali v društva?

Tudi v preteklosti so se ljudje radi družili, imeli so več časa kot danes in so se družili v raznih društvih, na vaseh so organizirali gledališke skupine, zelo dolgo tradicijo imajo gasilska društva, radi so tudi prepevali. V Beltincih so pred 70 leti hodili raziskovalci ljudskih plesov in tako se je ustanovila folklorna skupina.

In kako je danes, v sodobnem času ?

Danes ljudi vedno bolj zanima, kako so živeli naši predniki nekoč. Zato ustanavljajo razna društva, raziskujejo ljudsko izročilo, to so predvsem folklorna društva ali tudi druga društva, npr. kulturno umetniška društva in tudi turistična društva.

Mi lahko poveste nekaj o delovanju KUD Beltinci, kjer ste bili vrsto let predsednica ?

V Beltincih imamo kulturno-umetniško društvo, v katero je vključena folklorna dejavnost: ljudski plesi, ljudske pesmi, ljudski običaji, raziskovanje oblačilne podobe in noš, ljudska glasba...

Kaj je največja vrednost delovanja KUD Beltinci?

Beltinci so najbolj znani po raziskovanju in ohranjanju ljudske kulture v preteklosti. S svojim delovanjem bi radi ohranili stare običaje, da bi naša mladina in naši zanamci spoznali bogato ljudsko izročilo naših prednikov in da to ne bi šlo v pozabo.

Spoznali bi radi tudi ljudsko izročilo drugih narodov, zato v Beltincih že 39 let prirejamo mednarodni folklorni festival, da bi spoznali običaje in ljudsko kulturo drugih narodov, predvsem pa njihove ljudske plese, noše in glasbo. Na festivalu se vsako leto zberejo tudi druga društva iz okoliških vasi in prikazujejo našo prekmursko kulinariko, ljudsko petje, rokodelstvo...

Martina Tratnjek, 7.a

Biti učitelj postaja zahtevno

V 9. razredu je bil pouk slovenščine zelo pester. Tretja nivojska skupina je pisala različne sestavke skozi vse leto. Učenci pa smo dobili idejo, da bi spoznali našo učiteljico Cvetko Rengeo na drugačen način. To je bil naš prvi intervju.

Kaj je bil vaš najljubši predmet v osnovni šoli?

Slovenščina.

Se ne naveličate hoditi v šolo?

Do zdaj se še nisem naveličala, saj ne mine dan, da se ne bi naučila kaj novega, seveda tudi od učencev.

Ali imate občutek, da je to, da ste postali učiteljica, nekakšno poslanstvo?

Že v 3. razredu se je v meni rodila želja postati učiteljica. Nikoli pozneje nisem imela drugačnih načrtov. Dobro je imeti jasen cilj in mu slediti, meni je uspelo. Ni pa bilo lahko. Se strinjam, da je biti učitelj poslanstvo, ki pa postaja zahtevno.

Ste si kdaj zaželeli, da bi zamenjali poklic s katerim drugim?

Nikoli, tudi ko je kak zahtevnejši dan ali se mi zdi, da so se problemi

nakopičili. Ko je težek dan, se vedno tolažim, da pride večer, za večerom noč in zjutraj nov dan, ko kak problem postane tudi manjši.

Katera je bila vaša najljubša risanka?

Oboževala sem nedeljski Živ-žav z nepozabnimi Smrkci in Čebelico Majo. Risanko Tom in Jerry si rada ogledam še zdaj.

Ali se kdaj naveličate dela z učenci?

Redko in to tedaj, ko se moram prepirati z učenci o temeljnih človeških vrednotah, ki bi morale biti samoumevne, kot so primerni načini komuniciranja, prijaznost, spoštovanje, vljudnost... Ker pa dobri vzgledi vlečejo, ostajam optimistična ...

Kaj bi naredili če bi po vas prišli Marsovci?

Menite, da sem zanimiva za Marsovcе? Do zdaj nisem srečala še nobenega, tako da ...

Ali so vas kdaj učenci vprašali kaj takega, na kar niste znali odgovoriti?

Ah, seveda se je to tudi zgodilo. Ne poznam nikogar, ki bi vedel vse. Pred kratkim so me sedmošolci vprašali, od kod ime Slovenija. V takem trenutku je pomembno priznati, da natančnega

odgovora ne poznaš, toda potrudiš se ga poiskati in ga sporočiti učencem takoj naslednjo uro. Učenci to cenijo.

Ste že kdaj videli transvestita na ulici? Samo šalimo se ... Vaša reakcija na vprašanje?

Mislite, da koga pa zanima, če sem ga res srečala? Verjetno ga ne bi prepoznala, saj se znajo dobro urediti.

Kateri pisatelj/ pesnik vas je najbolj navdušil?

Teh je več: domača Kranjec in Lainšček, potem Cankar, od pesnikov pa Prešeren, Kette, Murn, Pavček. Uživam v knjigah o prekmurskem človeku, melanholiji in ljubezni do zemlje, v ljubezenski in impresionistični poeziji pa velikokrat najdem tudi svoja čustva. V zadnjem času me navdušujejo knjige z afganistansko tematiko, npr. Tisoč veličastnih sonc, Tek za zmajem. Toplo priporočam.

Vaše sanjsko mesto?

Nimam sanjskega mesta, imam pa najljubši kotichek ob morju, kjer je malo ljudi in mi to zelo ustreza. Odkar sem v službi in imam svoj avto, pa uživam v odkrivanju novih krajev, seveda slovenskih. Sem velik patriot.

Oziram se v svet

My imaginary friend

My imaginary friend is a butterfly. Her name is Fatima. She is 12 years old. She lives in the garden. She' s got a grey body, blue eyes and fair hair. She's short and slim. She' s beautiful. She likes reading, playing computer games, swimming and sleeping. She doesn't like skiing, running or doing her homework. We play computer games, read, swim, sleep, play basketball and football. She is funny, friendly, nice and clever.

Tjaša Slokan, 6.c

This is my friend Blood. She's 222 years old. Her skin is white, she has also got red eyes. She's a vampire but at night she becomes a fairy. She loves to wear skirts, and she also loves school. But she cannot go to school because she's different from others. Her wings are made of little flowers. She's a good person, but she doesn't look like it. She hasn't got friends except me. She loves animals, but she likes bunnies the most. She wants to become a vet, but she cannot study in the schools because she dies in the sun. She likes to sing but she doesn't

Kako preganjate dolgčas?

Ga skoraj ne poznam, kvečjemu mi časa primanjkuje.

Kateri je vaš najljubši film?

Titanik sem gledala štirikrat (in vedno jokala), Angleški pacient, Avstralija, Strici so mi povedali. Za sprostitev imam rada tudi romantične filme s srečnim koncem.

Kakšno se vam zdi delo z našo skupino?

Skupina z veliko potenciala, nekateri bi lahko pokazali veliko več. Sicer pa zelo prijazni, odrasli, samostojni, razgledani.

Vaš moto?

Delaj in želi drugim tisto, kar bi rad, da delajo in želijo drugi tebi.

V časopisu pa sem prebrala misel pevca Vlada Poredoša: *Ljudje smo smešni. Trošimo denar, ki ga nimamo, da kupujemo stvari, ki jih ne potrebujemo, in to samo zato, da bi naredili vtis na ljudi, ki jih ne maramo.*

Mi je dalo zelo misliti.

Tina Tratnjek, Anja Mujdrica, Klementina Fartelj, Katja Horvat, 9. r

like blue color. Every day she goes swimming in the river. Then she goes to sleep for all day. At night she goes flying. She looks very pretty with her black and red hair.

Mojca Žižek, 6.a

Der Kopf ist aus Gummi
und der Bär heißt Umi.
Er wackelt hin und her,
als ob darin nichts wär'.

Wir sind aus weichem Gummi
und tanzen einen Flummi.

Miha Zadavec, 6.a

Eis

Ich habe gern das Eis.
Das ist doch prima.
Das Eis ist nicht heiss,
es ist kühl und sehr, sehr prima.

Das Eis ist kein Naturwunder,
er wird in einer Fabrik gemacht.
Ein Erdbeereis ist für mich ein
Wunder,
ich habe es doch selbst gemacht.

Lucija Erjavec, 6.c

Bonbons und Schokolade auf einem
Teller, Erdbeere und Kiwis machen
alles heller.

Käse und Fleisch sind für eine Maus.
Und zum Schluss fahre ich zur Schule
mit dem Bus.

Karmen Jerebic, 6.b

Peter sagt:« Obst ist gut.«
Anna sagt:«Obst ist nicht gut.«
Sie backen und lecken Kuchen
und wollen eine Reise buchen.
Dann gehen sie zum Fluss
und machen mit dem Lied Schluss.

Špela Kovačič, 6.a

Schokolade

Meine gute süsse Schokolade
auf dem Teller mit Kakao, njam, njam.
Noch die Nüsse sind dazu,njam, njam.
Da kommt noch das Schokoeis mit der
Erdbeersauce dazu, NJAM, NJAM.

Dominik Jona, 6.c

Lea Sečkar, 8.b

Cankarjevo tekmovanje

Jaz, muzika in svet

Glasba. Nekaj, kar vsakega od nas spremlja skozi celo življenje. Toda, kaj nam zares pomenijo pesmi, note, efekti kitare? Nekaterim izmed nas predstavljajo pravzaprav življenje. Drugim predstavlja glasba hobi, tretjim pa le zabavo in kratkočasenje. Odrasli jo jemljejo kot nekaj običajnega. Toda ne zavedajo se, da nam mladostnikom predstavlja izhod v sili. Da nas potolaži ob največjih morah. Ne. Poleg tega pa jo velikokrat zaničujejo. Rock. Punk. Metal. Odrasli je ne sprejemajo. Ne predstavljajo si, kako nam prav ta glasba pomaga. V nej najdemo rešitev. Najdemo tolažbo. Še več, najdemo sami sebe. Zakaj nekateri tega ne morejo spoštovati? Glasba mladi obožujemo. Svet brez glasbe je za nas kot nebo brez sončnega žarka. Bi bilo brez nje življenje sploh smiselno? Od kod bi dobivali moč za vsakdanje izzive? Od nikoder. Svet bi bil prazen.

Prav to pa doživlja Piksi. Njegov oče je zatežen do konca. Toda Piksija to ne ustavi. Ne. Vse probleme reši z glasbo. Odkar je našel bratove kasete s posnetki punk rock pesmi, se je

njegovo življenje spremenilo. Spoznal je, da je glasba njegovo življenje. Da je glasba cilj, h kateremu bo hitel in ga uresničeval...

...Punk rock. Z njim je spoznal samega sebe. Spoznal je, da je na svetu zaradi punk rocka. Z njim je začel na novo. Bilo je, kot da bi se ponovno rodil...

...Glasba je nekaj, kar nas privlači kot magnet. Po tem vzorcu je Dušan Dim Distorzijo...

...Distorzija je prava knjiga za vse, ki vedo, kakšnega pomena je pravzaprav glasba. Posebej blizu bo tistim, ki se ukvarjajo z glasbo. A jezik v Distorziji bo pritegnil tudi druge bralce, saj je sproščen in poln slengovskih besed...

Sandra Terplan, 8.b

Odlomki so vzeti iz sestavka, s katerim se je Sandra Terplan predstavila na šolskem tekmovanju za Cankarjevo priznanje. Letošnja tema je bila glasba in mladostnik, o kateri govori tudi pisatelj Dušan Dim v knjigi Distorzija. Sandra Terplan se je uvrstila na regijsko tekmovanje, nato pa na državno tekmovanje.

Osvojila je bronasto, srebrno in zlato Cankarjevo priznanje.

Razmišljamo o ljubezni

Kaj je ljubezen?

Ljubezen je tole:
če si dečko in vidiš dekle,
se lahko zaljubiš v njo.

Ali pa, če si dekle,
se lahko zaljubiš v njega.

Če pa se oba zaljubita,
se lahko oženita.

Aleksej Lenarčič, 2.c

Ljubezen je cvetoča roža.

Tjaša Mlinarič, 2.c

Ljubezen je, ko nekoga imaš rad, ga spoštuješ, ceniš in mu izkazuješ vso svojo ljubezen in dobroto.

Nuša Horvat, 2.c

Moj dedek

Moj dedi je prijazen, ima zelo rad živali in skoraj nikoli me še ni grdo oštel. Rad je z družino in s prijatelji.

Ima nekaj sivih las in nosi očala. Je v zelo dobri formi, saj zunaj počne veliko stvari, kdaj pa kdaj pa pomaga tudi babici. Z njim se rada igram družabne igre. Rad hodi na sprehode. Svojega dedija imam zelo rada.

Polona Kovačič, 4. b

Nekoga moraš imeti rad

Rada imam svojo družino, ki mi pomaga odraščati, skrbi zame, me ima rada in mi zaupa, rada imam prijateljice in prijatelje, ki mi zaupajo, svetujejo, me spravijo iz zadrege, me imajo radi in mi ne lažejo. Rada pa imam tudi vse tiste, ki me ne marajo, zmerjajo in niso moji prijatelji, pa čeprav jim tega ne pokažem.

Nuša Tkalec, 4. b

Moja mama

Moja mama je vesela, nasmejana
in včasih precej jezna,
včasih rada me poslušša
in nikoli ne nagaja.

Ona je kot sonček
in včasih sladka kot bombonček,
nikdar me grdo ne ošteje
in včasih se prav veselo smeje.

Saška Maučec, 4. b

Leonida Zver, 6.a

Ljubezen je ...

Ljubezen je sreča,
ki dočaka vsakega človeka.

Včasih je vesela,
včasih je žalostna,
pa vendar je nekaj,
kar žari med dvema osebama.

Je lahko nekaj, kar te veseli
ali te navdaja z zadovoljstvom.

So lahko male stvari
ali nekaj velikega.

Tjaša Slokan, 6. c

Ljubezen

Ljubezen je kratka,
lepa in sladka.

Je lepa pomlad, je lepa jesen,
še lepša je ljubezen.

Ura dela tika taka,
ljubezen te že čaka.

Boleča je solza gorja,
še bolj boleča je sladka ljubezen.

Enkrat se zaljubiš in nikoli več,
saj večkratna ljubezen je dvorezen
meč.

Zaljubila sem se vate,
a ne mislim venomer le nate.

Enega dobiš,
ostale pa izgubiš.

Nobeden te tako ne ljubi,
kot tvoj princ, ko te zasnuje.

Nuša Celec, 6.c

Ljubezen

Ljubezen je lepa le,
če te ljubim jaz in me ljubiš ti.

Je tisto, česar ne moreš prijeto,
je tisto, česar ti nihče ne more vzeti.

A vendar občutiš jo šele takrat,
ko se resnično zaljubiš.

Lepo je živeti, ljubezen imeti,
vendar je treba za to tudi malo trpeti.

Ne verjemi vsem ljudem,
ne lepim očem,
poslušaj le glas srca,
ki te nikoli ne izda.

Ponoči, ko skozi okno strmim,
Vidim zvezdo, ki pada z neba.

Moja edina želja je ta:
vrni se k meni kot zvezda z neba.

Albert Škalič, 7.a

Pesem o ljubezni

Ljubezen je kot ledena sveča,
 kadar mraz se blešči,
 ko posije sonce,
 se stopi.
 Ljubezen je kot cvet,
 kadar se zaljubiš, se odpre,
 ko se skregaš, se zapre.
 A prava ljubezen je kot sonce,
 ki sije večno
 kot prava ljubezen.

Damjan Pjević, 7.a

Ljubezen

Ljubezen je čustvo,
 ki ga vsak spozna.
 Včasih je ljubezen boleča,
 včasih pa ni.
 Je ljubezen do fanta,
 je ljubezen do dekleta.
 Včasih ljubimo iz srca,
 včasih pa iz ljubosumja ali maščevanja.
 Ljubezen je vse,
 če nimaš ljubezni,
 si nihče.
 Ljubezen te čaka za vrati,
 ljubezen te čaka na trati.
 Opogumi se in pojdi z njo,
 če ne, morda žal ti bo.

Rrezarta Zumeri, 7.a

Ljubim te

Spomnim se tistega dne,
 kot da bi bilo včeraj.
 Nekaj besed, en nasmeh,
 očaral si me.
 Kot da si ti ta, ki čakala sem ga.
 Toda razdalja je med nama,
 vendar ne v srcu.
 Ne morem se te dotakniti,
 ne poljubiti,
 vendar ljubim te!
 A me ljubiš tudi ti?
 Ali zate vse le igra je?
 Razmišljam o tebi ves čas,
 vendar je to vse, kar lahko storim.
 Včasih se mi zdi, da si tu,
 vendar vem, da to ni resnično.
 Želim si, da bi zaprla oči
 in ti bi bil tu.
 Tu pri meni, me grel in mi šepetal:
 »Ljubim te.«

Katja Horvat, 9.b

Karmen Lainšček, 9.b

Resničnost

Pred tabo vedno se smejim,
v sebi pa trpim,
da rada te imam,
prijateljicam izdam.

Vsak dan srečam te,
prijazno pozdraviš me,
delam se, da ne boli,
ko drugo gledaš ti.

Res je, da tudi vame
ti usmerjaš svoj pogled,
a spretno umikam ti oči,
da drugi ne opazijo,
da ne opaziš ti,
da le zate mi srce gori.

Ja, všeč si mi,
ja, rada te imam,
vesela sem, da prijatelj si mi,
a ne vem, koga ljubiš ti.

Anja Mujdrica, 9.b

Vidim te...

Gledaš me,
gledam te,
vidim te,
ne vidiš me.

Vidim te v sanjah,
vidim te vsepovsod,
v vsaki stvari,
ker le ti si v moji glavi.

Ko učim se,
vidim le tebe,
vidim te v vseh besedah,
vidim te v vseh pomenih.

Ti vidiš le druge,
zate nisem nič,
le drobna pika,
ki ni pomembna.

Zame samo ti
pomemben si,
pa čeprav zate nisem nič,
pa brez tebe tudi ne bi bila nič.

Darja Rojnik, 9.b

Zvezdnato nebo

Na nočnem nebu,
se zvezde lesketajo,
zvezde lesketajo in žarijo,
zate in zame,
ki se z roko v roki
sprehajava pod zvezdnatim nebom.

Želiva si, da se nikoli ne konča
ta najina ljubezen zvezdnata.

Janja Lainšček, 9.b

Samota

Sedim v prazni sobi,
strmim skozi okno
in gledam zvezde na nebu,
ki se svetlikajo.

Poskušam jih prešteti,
a je zelo težko.
Štetje me spominja na bedo.
Žalostna sem.

Strmim v tla,
po licu mi teče kristalna solza,
ki mi hladi lice.
Sama sem.

Samanta Gabor, 9.b

Hrepenenje

Povedati ne upam ti,
kako še vedno moje srce zate hrepeni.
Ker v srcu čutim še vedno le to,
da obstajava samo jaz in ti skupaj za
vse večne dni.

A kaj, ko hudo mi je,
ker lažem ti,
da v mojem srcu te več ni!
Globoko v sebi zato stiska me močno
ker v mojem srcu še zmeraj si le ti,
a priznati to ne upam ti!

Težko mi je bilo,
a zdaj še huje bo.
Sem spomine obudila,
svojih čustev se spomnila.

Sanja Geld, 9.b

Darja Rojnik, 9.b

Odtenki ljubezni

Ljubezen. Koliko razmišljanj, sanjarij, pesmi, izpovedi, filmov, knjig je povezanih z njo!

Z ljubeznijo se srečujemo na mnogo načinov. Dovolj je, da gremo na ulico, prižgemo televizijo ali radio, odpremo knjigo – povsod je prisotna. Ljudje besedo ljubezen različno dojemamo in doživljamo. Če bi naredili anketo o tem, kaj pomeni ljubezen, bi verjetno dobili celo paleto različnih odgovorov, vsi pa bi izžarevali prijetno energijo in pozitivnost.

Lahko bi govorili o različnih vrstah ljubezni, o različnih pojavnih oblikah ljubezni, ki jih človek izkuša v svojem življenju: ljubezen do staršev, do prijateljev, do živali, prva mladostniška zaljubljenost, ljubezen do partnerja, do poklica in dela, ki ga opravljamo, ljubezen do otroka, do narave, do glasbe, ljubezen do človeštva, do samega sebe, do življenja,

Da, vse to je ljubezen v svojih najrazličnejših odtenkih.

Leon Marič, 9.c

Nekoč sem imela tebe

Ko vsaj bi lahko zavrtela čas nazaj. Spremenila bi vse, kar sem naredila narobe. Le da bi tebe obdržala ob sebi. Misli mi uhajajo v preteklost, pa tudi, če nočem misliti na to, kaj vse sva preživela skupaj. Zame so bili prelepi trenutki, takrat sem bila več kot srečna. V bistvu mi je to pomenilo vse, to, da sem imela tebe. A zdaj te nimam več.

Moje življenje je brez smisla, včasih še celo pomislim, da bi bilo bolje, da me sploh ne bi bilo na svetu ali pa da se sploh ne bi spoznala. Sprašujem se, zakaj sem se sploh zaljubila vate. Zakaj? Zakaj?! Ko bi mi vsaj kdo znal odgovoriti na vsa ta vprašanja, ki jih je več, kot je besed.

Ne morem si te izbiti iz glave, enostavno ne morem. Poskusila sem te pozabiti že nešteto krat in še vedno poskušam, pa mi še vedno ni uspelo. Kar čutim do tebe, nihče ne razume, niti ti.

Ko spet pomislim nate, se spominjam tistih lepih trenutkov, ki sva jih preživela skupaj. V sebi začutim praznino, temo, kot da bi me bilo strah ali bi me kdo hotel ubiti. To bolečino doživljam že skoraj vsak dan, kar naprej jočem v temi. Sama sem.

Razmišljamo o sebi in svetu

Soočenje

Čas, ki se je že zgodil in ga ne moremo pričarati nazaj. Vsi prečudoviti dogodki, v katerih želimo ostati večno. In vsi dogodki, ki nam ranijo srce in jih ne moremo popraviti ali spremeniti. Kaj vse bi včasih dali, da bi se vrnili nazaj.

Na preteklost nas spominjajo slike. Na njih smo vedno nasmejani, prekrijemo vse skrbi in vse je popolno. Gledamo jih, razmišljamo o njih in za hip se počutimo dobro. Včasih na lice priteče solza in nasmeh hkrati. Nekdo, ki ga ne bomo več videli. Nekdo, ki smo ga in ga še ljubimo, a nas je hladnokrvno ranil. Nanj nas spominjajo pesmi, prevzete s čustvi. Spomnimo se časa, ko smo plesali brez glasbe, ko smo govorili brez besed, ko smo čutili s srci.

Žalostni spomini ostajajo, nas preganjajo v mislih, ne pustijo nam spati. Ves čas se oziramo nazaj, pozabimo živeti. Nujno potrebno je biti v sedanjosti, drugače čas beži mimo nas. In ko enkrat zbeži, ga je težko ujeti nazaj. In z vsako sekundo

Ne razumem, zakaj te imam še vedno tako rada. Zakaj te ne morem pozabiti, kar iztrgati iz srca, kot si to storil ti? Počutim se osamljeno. Pa mi praviš, da me še vedno imaš rad in da bova nekoč skupaj. A vem, da se to ne bo zgodilo, ker ti že druga krade srce... tako, kot sem ti ga nekoč jaz.

Nekoč boš morda spoznal, kako sem te imela rada in razumel mojo bolečino, moje besede, vse kar sem ti povedala. Morda boš občutil tudi mojo bolečino. A takrat bo že vsega konec. Prepozno bo.

Nuša Horvat, 9.b

Barbara Šipoš, 9.a

smo starejši in z vsako sekundo se bližamo smrti. Zatorej - ali je res pomembno, kaj je bilo v preteklosti? Moramo se soočiti z njo, preboleti in vsaj malo pozabiti.

Včasih smo res neumni. Gledamo druge in ne sanja se nam, zakaj počnejo nekaj nerazumljivega. Upajo v nekaj, kar je vsem ostalim jasno, da se ne bo zgodilo. In strah nas je povedati resnico. Tudi sami včasih verjamemo praznim obljubam, a le, da bi bili srečni, kot smo bili nekoč.

Katja Horvat, 9.b

Razmišljanje o vrednotah

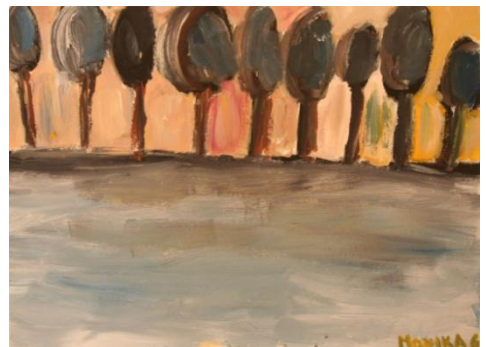
Hm... Moje vrednote... Kaj mi nekaj pomenijo... So to materialne stvari? A, mislim, da ne! No ja, so izjeme, na primer denar, ki je nujno potreben za normalno življenje, s tem tudi hrana, voda, pohoštvo... No, in že sem začel naštevati. Spet me je potegnilo. Še pred nekaj sekundami sem zatrdil, da to ni to, pa sem ravno potrdil nasprotno. Ja, to že mora biti. Samo ne pa da bi prevladovalo, nekaj že.

V glavnem pa materialne dobrine niso tiste najpomembnejše! Pa kaj če ima sosed novo igrico ali pa torbo? Zakaj pa ne?

Torej, to ni tisto najpomembnejše. Tukaj so tudi ljubezen, zdravje, sreča. Kot prepeva Lukas: »Da, srečen sem, ker sem moški ...« Ja lepo! Sreča... ja, to je tisto, pa ljubezen. Le kaj je lahko lepšega? Moram pa povedati, da so tudi padci. Samo ti niso tako pomembni kot vzponi. Če sem že pri vzponih. Ja! Tudi jaz hočem nekaj postati!...Biti!

Čisto enostaven glagol »biti« pa je vseeno tako težko doseči to. Toliko o biti. Walt Disney je izrekel modre besede: »Keep moving forward!« To pomeni, da se neprestano moramo pomikati naprej. S tem je mislil, da moramo gledati v prihodnost. To je tisti glagol »biti«. Postati, ostati! Jaz osebno se bom trudil držati tega načela oziroma reka. Torej... da bom!

Tilen Babič, 9.a

Monika Graj, 9.a

Sem res svobodno bitje?

Vsak človek si enkrat postavi vprašanje, kaj je svoboda. Mnogokrat ne dobimo vsi enakega odgovora, saj si svobodo lahko predstavljamo zelo različno.

Za človeka, ki živi v mestu, obdan z vsemi materialnimi dobrinami, je svoboda to, da si lahko kupi, kar si zaželi. Zanj je ta svoboda dosegljiva. Ni pa svoboden v svoji duši, saj je preveč obremenjen z materialnimi dobrinami. Otrok v Afriki si svobode ne bi predstavljal kot mestni človek. Ta otrok se mora že od rojstva boriti za svoje preživetje. Za hrano. On ve, da ga bo čakalo težko življenje s hudim pomanjkanjem. On bi postal svoboden, če bi si lahko vsakodnevno priskrbel hrano ter pitno vodo za svojo družino. Podobne želje imajo tudi ljudje na daljnem vzhodu, ki morajo trdno delati za preživetje in tem ljudem pomeni svoboda lasten kos zemlje in družina.

S vprašanjem »sem res svobodno bitje« bi morali pomisliti na vse to. Moje osebno mnenje je, da je vsak človek svoboden, čeprav ne misli tako. Od vsakega človeka pa je odvisno, če bo bolj odprt na čustveni ravni ali v materialnem smislu. Nimajo pa vsi

možnosti izbirati materialne svobode. Menim, da je bolj pametno izbrati duhovno svobodo.

Svoboda zame pomeni občutek, da me ima nekdo rad in tako lahko dosežem vse. Kot pravijo: če povabiš ljubezen v svojo dušo, prideta tudi sreča in denar.

Barbara Šipoš, 9.a

Svoboda

Sedim v sobi, na postelji, čakam...

Čakam? Le kaj čakam? Ne vem!

Sedim in gledam svetle zvezde na stropu.

Tema je in hladno mi je, prava beda.

Življenje je beda, šola je beda.

Hočem ven!

Počasi se spuščam v ležeči položaj.

Zaprla sem oči in začela premišljevatí...

Vidim se, vidim se bežati proti svetlobi!

Bežim in moje noge so lahke kot perutnice...

Svetloba se večja, počasi se spreminjam v ptico.

Poletela sem in veter mi plapolala skozi peruti.

Počutim se tako svobodno..

Samanta Gabor, 9.b

Svoboda

Svoboda. Svoboda je nekaj, kar si vsak človek želi imeti. Je nekaj, kar pomeni srečo, zadovoljstvo, notranji mir. Je nekaj lepega, čudovitega. Vendar jo vsak doživlja drugače. Za mladino je svoboda svet, v katerem živijo odrasli, svet, kjer ti nihče ne ukazuje, svet, poln zabave, ki je tako drugačen od sedanjega. Odrasli ljudje drugače gledajo na svobodo.

Za nekatere je svoboda že to, da se jim ni treba boriti v vojni, da živijo mirno življenje, da se njihovi otroci lahko izobražujejo, za druge spet pomeni da lahko odločajo o usodi življenja ljudi. Revni ljudje, ljudje, ki živijo v državi z vojno, ljudje, ki jim je bila odvzeta svoboda po njihovi krivdi ali ne, pa si spet drugače razlagajo pojem svoboda.

Taki ljudje si še kako želijo občutka svobode, želijo si da bi lahko šli v park, kjer bi se spočili, opazovali druge ljudi; v trgovino, kjer bi si, pa čeprav stežka, privoščili eno majhno čokoladico; da bi se osvobodili vsaj ene skrbi; da bi bili vsaj en dan svobodni.

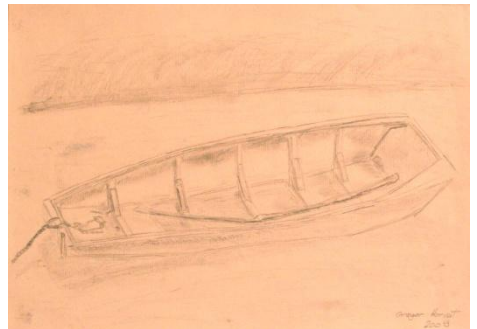
Ta dan bi preživeli, kot da bi bil njihov zadnji dan v življenju, v krogu ljudi, ki jih imajo radi. Žalostno je, ko vidiš ljudi, še posebej otroke, ki so bili

zlorabljeni in so jim na tak način odvzeli svobodo, ne le telesno ampak tudi duševno. V srcu se ne bodo nikoli osvobodili bolečine, ki jim jo je zloraba pustila.

Vsak pojem svoboda drugače doživlja. Vsak človek drugače razmišlja, vsak ima drugače vrednote, drugačne izkušnje, zaupanja... in po tem si razlaga pojem svoboda. Zame svoboda pomeni, da se lahko sama odločim, s kom bom preživela prosti čas, da sploh imam prosti čas, da se lahko nekemu zaupam in povem, kaj mislim ter da sem se lahko ob vpisu v srednjo šolo sama odločila, v katero šolo se bom vpisala.

V tem svetu sem res lahko srečna, da imam svobodo.

Tina Sraka, 9.a

Gregor Horvat, 7.c

Prišel je konec

Pa smo tam. Tam, kjer hočemo in kjer nočemo biti. V 9. razredu osnovne šole. Prehodili smo najnižji grič. Imamo veliko izkušenj, veliko več nas še čaka. Če se malo ozrem v preteklost: sploh ne veste, kaj vse bi dal, da bi rano otroštvo doživel še enkrat. Tako rad bi vprašal čas, če vendarle leta ni zamenjal za sekunde. Sliši se noro, vendar je res vse odšlo prehitro. Ampak poti nazaj več ni. Treba je gledati naprej.

V teh osmih letih osnovnošolskega izobraževanja sem se naučil malo in veliko. Ne morem reči, da vem vse, saj bi to bila le gola laž. Veliko stvari pa seveda tudi obvladam, čeprav sem včasih preskromen in si ne upam povedati tisto, kar znam. Tukaj vidim svoje rezerve, ki jih bom skušal unovčiti v srednji šoli. Seveda pa ne smem biti preveč pameten. Tole je mišljeno bolj v prenesenem kot dobesednem pomenu. Kajti nikdar ne veš, kje in kdaj te čaka kakšna ovira, pa ni važno, če je velika ali majhna. Važno je, da jo prebrodiš in dokončaš delo oz. izziv. In takrat se bo dihalo lažje.

Menim, da bom z dvignjeno glavo zapustil osnovno šolo, čeprav bodo

nekateri »izdelki« ostali nedokončani in ne preveč nedolžni oz. zelo sumljivi. Vem, da me bo ta tesnoba spremljala še dolgo. Bila je velika priložnost, vendar sem jo kar naenkrat izgubil. Kot pri nogometu. Igralec ni v nedovoljenem položaju, doseže zadetek, stranski sodnik pa neusmiljeno maha z zastavico, češ da je bil igralec v prepovedanem položaju. To je krivica. In krivica se je zgodila tudi meni. Pa ne na nogometni tekmi. Nekje drugje.

Vseeno pa še enkrat poudarjam: ponosno in z dvignjeno glavo naprej. Le tako mi bo uspelo in tudi krivica bo enkrat poplačana.

Mitja Cigan, 9.b

Anja Mujdrica, 9.b

Kam oblaki preko polja, kam?

Himna razreda

9.a za najhujši razred
na šoli velja,
saj okrog se govori,
da od nas na šoli hujših ni,
da mi smo prava mora
našega učiteljskega zbora.

Vsi skupaj se učenja branimo,
da dušo si ohranimo.

Še zadnje leto skupaj smo
in si želimo,
da te šole končno konec bo
in da se naše prijateljstvo
izničilo ne bo.

Andreja Slavic, 9.a

Uspeti v življenju

Tolažite se s tem, da vse hitro mine. To so najpogostejše besede naše učiteljice slovenščine. In res je tako. Prišel je čas odločitve, čas, ko bomo tudi mi morali zadnjič prestopiti prag osnovne šole kot njeni učenci, čas, ko se naše poti razhajajo.

Mislím, da nisem edina, ki me je strah prihodnosti, a se je hkrati tudi

veselim. Porajajo se mi dvomi, ali sem se res pravilno odločila o srednji šoli in ali je poklic, ki ga hočem opravljati, res pravi zame.

Odločila sem se za gimnazijo. To je le moja želja, ne želja mojih staršev ali prijateljev. Konec koncev sedaj gre za moje želje, moje življenje. Po končani gimnaziji pa hočem študirati slovenščino in nekoč postati učiteljica slovenščine.

A do tja je še dolga in s težavami prepletena pot in znan pregovor pravi: »Kakor si boš postlal, tako boš spal.« To mi da vedeti, da je le vztrajnost ključ do uspešne prihodnosti. Pridejo dnevi, ko se mi ne da učiti, ko je vse pomembnejše od šole, a takrat se spomnim, da me do željenega cilja vodi le učenje in dobre ocene.

Ampak, ali je to res pravi poklic zame? Ali je to služba, v katero bom šla z veseljem? Ali pa bom morda zjutraj vstala z mislijo: »Že spet v to službo?« Ne vem, res ne vem.

Pravzaprav je to ena od najtežjih življenjskih odločitev. Težko se je že po končani osnovni šoli oz. gimnaziji odločiti o tem, kaj boš počel večji del svojega življenja. A nikoli ne smemo pozabiti, da zdaj gre za naše želje, ne

želje naših staršev. Le jaz bom izbran poklic opravljala, pa naj bo to karkoli že pač bo, važno je, da ga bom opravljala z veseljem.

V življenju uspeti in biti srečen na vseh področjih je želja vsakega izmed nas in za to je potrebno nekaj storiti, nekaj, kar se nam zdi prav.

Nek mislec je zapisal:» Ugotovili smo, da ni pomembno, kje smo, temveč kam gremo. Da bi prišli do nebeškega pristana moramo pluti z vetrom in včasih proti vetru – toda pluti moramo - ne smemo se ustaviti ob oviri ali se zasidrati na naplavini. Le tako bomo prišli do cilja.« In res je tako.

Življenje ni stroj, ki proizvaja le dobre dni, nasprotno, pridejo tudi slabi, a vedno se moramo po padcu pobrati. In tudi jaz si bom to poskušala zapomniti za celo življenje in ne bom odnehala, dokler ne bom prišla do najvišje zelene stopnice v svojem življenju.

Anja Mujdrica, 9.b

Monika Graj, 9.b

Rada bi postala vzgojiteljica

Moja poklicna pot se je začela, ko sem polna pričakovanj prestopila prag osnovne šole. Sedaj pa je pred mano življenjska odločitev.

Postavila sem si cilje. Vpisala sem se v srednjo vzgojiteljsko šolo v Ljutomeru. Želim postati vzgojiteljica, zato bom po končani srednji šoli še študirala. Za poklic vzgojiteljice sem se odločila že pred leti, saj se rada ukvarjam z otroki. Starši se strinjajo z mojo odločitvijo in me podpirajo. Vzgojitelj mora imeti rad otroke. Mora se z njimi zelo dobro razumeti. Otroci so v vrtcu 9 ur, zato so jim vzgojitelji kot drugi starši. Zato vzgojitelj ne more biti čisto vsak. Vzgojitelj mora poznati tehnike, kako se približati otroku. Mora mu biti vzor in vzgled.

Vzgojitelj mora motivirati otroke za učenje pesmic, plesa in igranja. Otroku pomaga postavljati cilje in jih nato tudi izpolniti. Spremlja otrokov razvoj in mu pomaga, da se nauči, kaj je prav in kaj ne.

Vzgojitelj mora otroka spoznati nekatere z moralnimi vrednotami. Kako se bodo otroci igrali, če ne znajo prijatelju odstopiti igračke? Seveda pa mora otrok vedeti, da brez materialnih vrednot preprosto ne more živeti. Le tako bo na svetu manj zahrbtnosti, brezobzirnosti, nevoščljivosti.

Otroci pa poleg učenja rabijo tudi igranje, zabavo in smeh. Zato mora vzgojitelj pripravljati igre, kjer se otroci veliko naučijo, poleg tega pa se še zelo zabavajo.

Seveda ne smemo pozabiti, da otroci v današnjem času večino časa preživijo pred televizijo in računalnikom. Kam to vodi? Vzgojitelji morajo naučiti otroke, kako se bodo lahko tudi doma zabavali s starši, prijatelji ali pa sami. Ob gledanju televizije otroci postanejo nasilni in živčni. Zakaj bi tvegali otroško srečo, če se lahko otroci sprostijo tudi s starši? In to zelo preprosto. Z igro, saj tako pozabijo na skrbi v službi.

Vzgojitelj v vrtcu mora biti ves čas aktiven. Ne sme pa pozabiti na red in disciplino, saj otroci zelo radi »potipajo«, kje so meje. Te meje pa morajo biti vedno enake.

Ukrepi morajo biti za vse enaki. Tako se naučijo, da so tudi v vsakdanjem življenju določene meje. Otroke morajo pripraviti na šolo – vsakdanje življenje. Morajo jim razložiti, da za dežjem vedno posije sonce. Toda?

Moji cilji so zelo visoki. Bom lahko opravljala vse te naloge? Ali mi bo uspelo? Se bodo moje sanje uresničile bom srečna, če se bodo izpolnili v celoti ali le delno? Seveda želim imeti tudi družino – moža, otroke.

In kot je rekel risani junak Velebar:« Zakaj biti to, kar ste, če ste lahko veliko več?«

Saša Berden, 9.a

Barbara Sečkar, 9.a

Pot se začne s prvim korakom

Slovensko izročilo pravi: »Še tako dolga pot se začne s prvim korakom.« Svoje prve korake smo naredili v krogu svoje družine. Pri tem so nam pomagali naši starši, ob katerih smo se vedno počutili varni. Sledili so koraki v vrtec in osnovno šolo.

Tistega septembrskega jutra smo naredili naše prve šolske korake na osnovni šoli Beltinci.

Danes smo že tam, nekje pod vrhom najnižjega hriba. Treba si bo oddahnuti, vzeti zalet, nato pa junaško zakorakati v strmino. Vsak od nas si je v svojih mislih že zastavil neke zelene cilje. Nekdo se bo vpisal v poklicno šolo, nekdo v gimnazijo. Nekdo bi rad postal zdravnik, nekdo učitelj.

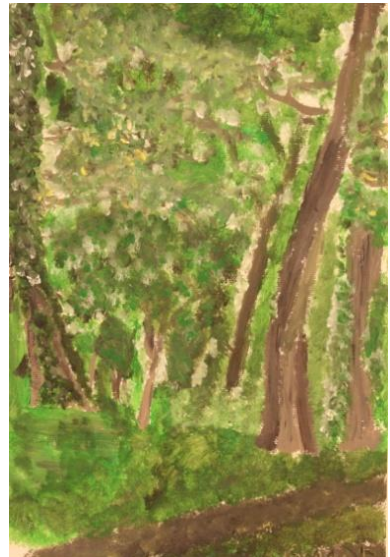
Ob teh odločitvah nas še vedno podpirajo naši starši, učitelji, pedagogi, socialni delavci in nenazadnje tudi naši prijatelji. Morda se nam naše želje uresničijo, morda pa tudi ne. Morda bo kdo od nas zašel na kriva pota, iz katerih ne bo več poti nazaj.

Pravijo, da je življenje potovanje v negotovost. Vemo, da bo ta pot težka, a zmogli jo bomo. Le verjeti moramo

vase. Misel me ponese v življenje Gojmirja Lešnjaka. Bil je dislektik in pogledjte, kaj je postal. Igralec. Z disleksijo se je srečala tudi Agatha Christie, ena največjih in najboljših pisateljic kriminalnih romanov.

V svojem življenju hočem doseči dobre uspehe. Ker me zanima šola in jo rada obiskujem, sem se odločila, da svoje izobraževanje hočem nadaljevati na Gimnaziji Murska Sobota. Po končani gimnaziji želim študirati kriminalistiko ali radiologijo. Vem, da je pot do poklica težka in polna presenečenj bodisi dobrih ali slabih, a verjamem, da mi bo uspelo.

Alja Mesarič, 9.b

Gregor Horvat, 7.c

Prišel je konec...

Osnovno šolo Beltinci sem začela obiskovati v petem razredu.

Do petega razreda sem obiskovala OŠ 2 v Murski Soboti. Ko smo se preselili v Beltince, me je bilo strah. Mislila sem, da ne bom lepo sprejeta med sošolci, ker sem Romkinja, toda bilo je ravno obratno. Sošolci, sošolke in vsi učitelji so me sprejeli tako kot ostale učence. Moja narodna pripadnost jih ni motila, vsaj pokazali niso tega. Vsa leta na OŠ Beltinci sem se lepo počutila.

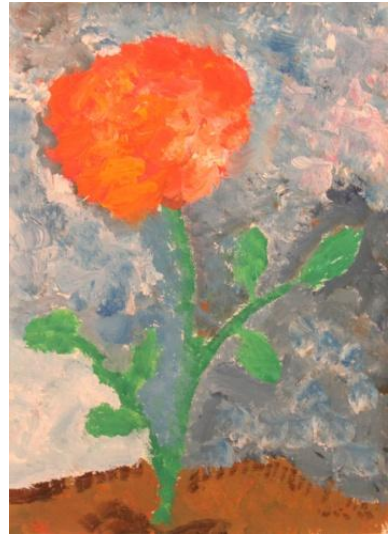
Kmalu bo konec šolskega leta in vsak bo šel po svoji poti. Zelo bom pogrešala sošolce in sošolke, saj smo se dobro razumeli in si pomagali v dobrih in slabih trenutkih.

Najboljši učiteljici sta mi bili Stanka Rajnar in naša razredničarka Liljana Fujs Kojek ter učitelj Aleš Benko.

V svojem življenju želim biti uspešna in upam, da mi bo uspelo. Tudi vsem sošolkam in sošolcem želim prav tako veliko uspeha in zadovoljstva v življenju.

POGREŠALA VAS BOM!

Marija Kontrec, 9.c

Kaja Glavač, 9.a

Znanje nas dela velike

Zunaj je lep zimski dan. Popoln. Tišina, samo sneg se lesketa. Ozrem se skozi okno. V daljavi se igrajo otroci. Kepajo se, tudi sankajo. Jaz pa se učim.

Jutri spet pišemo kontrolno nalogo. Zagrabi me močna želja, da bi stopila k tistim otrokom in se z njimi kepala. Pa saj sem še sama otrok. Morda se mi zdi zdaj vse zaman, ne zdi se mi pomembno, da bi se naučila določenih stvari. Mislim si: »Pa kaj, saj mi to tako ali tako nikoli v življenju ne bo prišlo prav.« Ali je to res?

Ne, to ni res. Vse, kar se sedaj učim oz. za kar se trudim, da bi se naučila, mi bo nekoč prišlo prav. Morda mi res

besede, *uči se, da boš nekaj dosegla* trenutno res gredo skozi eno uho noter in skozi drugo ven, ampak nekje v podzavesti se le ne morem otresti občutka, da je pa končno tudi to res.

Medtem ko pišem, mi misli uidejo k otrokom iz drugega sveta. Spomnim se na lakoto, revščino. Zavedem se, da sem lahko srečna, da imam hrano in da se sploh lahko učim. Tako rekoč, ponujeno mi je na pladnju, da lahko hodim v šolo in se učim. In to je resnično privilegij. Težko mi je za vse tiste otroke, da ne morejo občutiti tega zadovoljstva, ko dobiš dobro oceno oz. ko se zaveš, da si nekaj vreden.

In potem več ne veš, kje se vse ustavi. Kje tiči problem? Kako je mogoče, da na enem svetu najdemo toliko svetlih in temnih plati mavrice? Torej lahko res verjamemo besedam poeta, ki govori, kako čudovit je ta svet? Pa saj je in kanček bolj čudovitega ga lahko naredi tudi znanje.

Morda se nam znanstveniki zdijo čudni, ker toliko časa preživijo v takšnih ali drugačnih laboratorijih, pa vendar veliko pripomorejo k temu, da se vse razvija. Zdravniki lahko pozdravijo veliko bolezni samo zaradi

tega, ker je nekdo imel veliko znanja, da je sploh razvil vsa ta zdravila. Novinar mora imeti polno znanja, da lahko raziskuje udarne zgodbe. Kuhar mora poznati veliko stvari, da lahko nekaj skuha.

In kakšen je zaključek? Za vse, kar želimo storiti, rabimo znanje.

Znanje je moč. Lahko ti ga da vsakdo, odvzeti pa ti ga ne more nihče. To moramo ceniti. Saj tudi sama včasih težko verjamem tem besedam, prepričana pa sem, da če bi občutila bolj krute stvari bi nekatere vrednote in tudi znanje začela bolj ceniti.

Sedaj sem srečna, da sem na pravi poti, da nekaj dosežem in da se dokažem. Zadovoljna sem s tem, kar sem že ustvarila in se veselim stvari, ki me še čakajo. Znanje mi bo dalo moč, da bom lahko odkrivala nove svetove. Morda bom prav jaz nekoč lahko omogočila enemu otroku iz drugega sveta, da bo doživel vse to, kar zdaj doživljam jaz. Svoje znanje bom izkoristila, da tudi nekemu drugemu pokažem nov svet.

Naprej bom živela svoje sanje, te sanje, ki mi jih bo omogočilo prav znanje. V to ne dvomim. In ko se mi bo zdelo to, da se moram nekaj naučiti,

praznega pomena, bom pomislila na stvari, ki se dogajajo drugim in to mi bo vlilo moč, da se bom nekaj naučila.

Spet se ozrem skozi okno. Nasmehnem se. Otroci se brezskrbno igrajo. Ta trenutek si obljubim, da bom tudi jaz jutri poklicala svoje prijatelje, da bomo skupaj z znanjem odkrivali novi svet in vse, kar spada zraven. Ja, cel svet se vrti okoli moči, ki jo imenujemo znanje.

Od tega trenutka pa bom sanjala tudi za vse tiste otroke, ki ne morejo sanjati.

Tina Tratnjek, 9.c

Tina Tratnjek iz 9.c je sodelovala na literarnem natečaju Gimnazije Murska Sobota z naslovom Znanje me ponese v nove svetove. Strokovna komisija v sestavi mag. Sonja Žilavec Nemeč, prof. Matija Žižek in prof. Danica Muhič je odločila, da je Tinin sestavek najboljši.

Anketa

Življenje je sestavljeno iz prihodov in odhodov. Tudi devetošolci preživljajo svoje zadnje dneve na OŠ Beltinci. O čem razmišljajo pred dokončnim

slovesom in kaj/koga bodo najbolj pogrešali so nam zaupali v kratki anketi.

Najbolj bom pogrešala svoje sošolce.

Laura Činč, 9.b

Težko je. Pogrešala bom učitelje, učiteljice, sošolce in sošolke in navsezadnje tudi spraševanje. Predvsem pa bom pogrešala našo razredničarko.

Alja Mesarič, 9.b

Mesec je naporen. Najbolj bom pogrešala sošolce...

Nuša Horvat, 9.b

V zadnji mesec je vloženo največ truda, ker se ocene zaključujejo. Pogrešala bom sošolce, sošolke, šolo in učitelje.

Darja Rojnik, 9.b

Ker se bliža konec, je zadnji mesec dokaj naporen, a vseeno je opaziti veselje in razburjenje, saj se končuje naporno leto. Pogrešala bom sošolce, sošolke, učitelje in nasploh šolo.

Anja Mujdrica, 9.b

Pogrešala bom Tino in Barbaro. Komaj čakam srednjo šolo. Zadnji mesec se počutim odlično.

Klementina Fartelj, 9.c

Zadnji mesec je eden najlepših na šoli, zelo mi je lepo. Verjetno pa mi bo žal, ko se bo končal. Mislim pa, da bom pogrešala vse v paketu: učitelje, lepe in slabe trenutke, navdušenja in poraze.

Tina Tratnjek, 9.c

Sošolce, dobre prijateljice itd., predvsem pa našo razredničarko, ki je najboljša! Zadnji mesec je neučakan, saj komaj čakam vstop v srednjo šolo.

Samanta Gabor, 9.b

Zadnji mesec zahteva največ dela in truda, naporno je. Pogrešal bom sošolce.

Jan Peterka, 9.b

Še zdaj ne verjamem, da je konec šole. Kljub temu, da se srednje šole veselim, vem, da bom pogrešala to šolo, te učitelje, učilnice, v katerih sem se vseh teh letih učila, hodnike, po katerih sem se sprehajala in vse, kar je v njej. A vsega je enkrat konec in čas je, da se

poslovim! Spomine na to šolo pa bom ohranila nekje globoko v srcu.

Megy Jerebic, 9.c

Zadnji meseci so zelo naporni in ne morem verjeti, da bo kmalu konec. Pogrešala bom nasploh celotno šolo, najbolj pa svoje sošolce in sošolke.

Karmen Lainšček, 9.b

Ta mesec je v šoli zelo težko, ker se trudimo, da bomo imeli najboljše zaključene ocene. Pa vseeno vsi komaj čakamo počitnice. Najbolj bom pogrešala sošolce in prijatelje ter nekatere učitelje.

Janja Lainšček, 9.b

Zadnji mesec v šoli je prijeten, ker se da izkoristiti vse do zadnjega. Pogrešala bom prijatelje in učilnice.

Tamara Mesarič, 9.c

Šele zdaj, ko se zares poslavljam, vidim, koliko vsega lepega se mi je zgodilo v osnovni šoli, kaj vse so učitelji storili zame in seveda, počutim se starejšo. Najbolj bom pogrešala učitelje, s katerimi smo marsikatero uro porabili za pogovor o življenju, in seveda prijatelje, s katerimi sem preživela otroštvo.

Tina Sraka, 9.a

Pogrešala ne bom ničesar, saj je to obdobje za mano in stopam na novo pot. Vsega se bom z veseljem spominjala. Ob besedi slovo se v meni prebudijo nasprotni občutki: žalost, saj zapuščam nekaj vsakdanjega, in veselje, ker vem, da me čaka nekaj novega in vznemirljivega.

Kaja Glavač, 9.a

Ob slovesu se počutim sem malo žalostna, a hkrati srečna, saj odhajam v nek drug svet. Najbolj bom pogrešala nekatere prijatelje in učitelje, s katerimi si se lahko pogovarjal.

Barbara Šipoš, 9.a

Vesela sem, da sem uspešno končala osnovno šolo. Najbolj bom pogrešala svoje prijatelje, pa tudi šolo in učitelje, s katerimi smo postali pravi prijatelji.

Iva Vöröš, 9.a

Pogrešal bom vse, tudi tiste, s katerimi se včasih nisem razumel. Pogrešal bom učitelje ter celo šolo. Ostali mi bodo le prijetni spomini, neprijetni pa bodo pozabljeni.

Leon Marič, 9. c

Šola nekoč

Nekoč so bile šole veliko manjše od današnjih. Ni bilo tako moderne opreme kot danes. Nekoč ni bilo podaljšanega bivanja, pa tudi otroci niso redno hodili v šolo.

Danes morajo starši otroke opravičiti, če ne pridejo v šolo, nekoč pa so otroci ostajali kar tako doma. Nekoč so učenci pisali s črnilom, danes pa z nalivnim peresom.

Tudi današnje table so bile nekoč majhne tablice. Učitelji so bili nekoč zelo strogi in so otroke topli s palico, danes pa jih samo opozarjajo.

Ines Tkalec, 2. M

Tomas Vori, 4.b

Nekoč v šolo peš in bosí so hodili
In s seboj si malico so nosili.

Torbe niso imeli,
Da bi težko jo nosili
bila dovolj je le lesena tabla,
na katero zapisali
so vsa svoja znanja.

Pa nič za to,
saj kljub temu
so vse se naučili
in radi v šolo so hodili.

Danes pa je vse drugače,
v šolo vozijo se z avtobusi,
ker torbe polne zvezkov so in knjig.

Po nekaj urah učenja,
v šoli postrežejo z malico
jim kot gospodom.

Pa nič za to,
saj otrokom v šoli je lepo.

Niko Serec, 4.b

Osnovno šolo je bilo lažje nekoč
končati, kot danes, učitelji so bili zelo
strogi in so lahko uporabljali leskovo
palico. Predmetov ni bilo veliko, bili so
samo glavni predmeti: slovenščina,

računstvo, petje, telovadba, risanje,
zgodovina, zemljepis in za čas
svetovne vojne tudi madžarščina.
Imeli pa so predmete, ki jih mi
nimamo več: pridnost, srbohrvaščina,
gospodarstvo in higiena.

V šolo so hodili peš, tam niso dobili
malice, nosili so si jo s sabo ter šola je
bila obvezna, kot danes in zastonj.
Vsak kraj je imel svojo šolo. Če so bili
poredni so bili tepeni.

Pisali so na tablice z belim
kamenčkom. Ko so jih obrisali, se niso
mogli več učiti. Šolo so začeli drugega
septembra in jo končali tridesetega
marca. Učili so se samo 7 mesecev.

Otroci so morali ubogati in vikati
učitelje, bili so pa bolj pridni ter pisali
so lepše.

Maja Zver, 5.b

Staša Horvat, 5.b

Šolanje nekoč

Šola nekoč je bila kar precej drugačna kot šola danes. Kot vsi že vemo, so v preteklosti pisali na tablice, velike kot zvezek. Ponekod pa so uporabljali že zvezke. Za pisalo so uporabljali kamenček, v zvezke pa so pisali s črnilom. Učitelji so bili zelo strogi, dovoljene so bile fizične kazni...

Pogovarjala sem se z dvema starima mamama, ki živita v Bratonicih in Lendavi. Veliko sta mi povedali o šolanju nekoč.

Otroci so najprej 4 leta hodili v osnovno šolo, nato pa še 3 leta v nižjo gimnazijo. Če pa so hoteli, pa so lahko šolanje nadaljevali v višji gimnaziji ali kakšnem praktikumu, kot so rekli poklicnim šolam.

Osnovno šolo so začeli obiskovati s sedmimi leti starosti, tako kot mi. V prvih letih šolanja so imeli branje, računstvo, petje, telovadbo, lepomislinjenje. Velik poudarek je bil predvsem na vedenju, saj je bil vsak, ki se je neprimerno obnašal, kaznovan.

Pouk so začeli ob 8. uri, trajal pa je tja do 12. ure. Pri branju so se učili seveda brati, računstvo je bilo podobno matematiki, namesto petja

pa imamo danes glasbo. Pri petju pa se niso učili življenjepisa skladateljev, kvečjemu so se naučili nekaj not, poudarek pa je bil na petju. Telovadili so več ali manj isto kot mi, pri lepomislinjenju pa so pazili, da je bilo čim manj pravopisnih napak.

Knjig so imeli bolj malo. Tablico, kamenček in pa eno ali največ tri knjige, pa so v šolo prinašali v cekru. Tudi malico so prinesli s sabo. Včasih so si prinesli kakšno jabolko, ki so ga utrgali s kakšnega drevesa med potjo v šolo, in pa kos kruha, ki jim ga je zjutraj zavila mati.

V šolo so hodili peš, tudi iz več kilometrov oddaljenih vasi, saj je takrat le malokdo imel kolo! Pešačili so v vsakem vremenu, šola pa je stala v Beltincih. (Najprej je bilo to v gradu, pozneje pa so se preselili v zgradbo, ki je do pred kratkim stala preko cerkve, zdaj pa je v njej Dom starejših. Pred 30 leti pa so zgradili zgradbo, katero še danes učenci vestno in pridno obiskujemo.)

Med poukom so seveda imeli tudi odmore, in sicer dva kratka po 5 minut in enega dolgega, namenjenega malici. Kot mi je povedala babica iz

Lendave, so v tem kraju v šoli dobili tudi toplo malico (kakav, kruh z maslom, repa...). To je bilo že v letih takoj po 2. svetovni vojni.

Po končani 4-letni osnovni šoli pa je sledila še 3-letna nižja gimnazija: Tam so imeli večinoma iste predmete kot v osnovni šoli. Začeli so se učiti še madžarščino, ponekod srbohrvaščino ali ruščino, imeli pa so še tudi prirodopis, zemljepis in zgodovino. Pa ne tako kot mi danes! Če se kdo sprašuje, prirodopis so rekli pouku narave, pri zemljepisu pa so se učili o mejah držav, rekah in pokrajinah... Pri zgodovini pa so jih učitelji poučili predvsem o življenjskih stvareh.

Imeli so tudi športne dneve in izlete. Športni dnevi so bili predvsem pozimi, ko so se lahko sankali, delali snežake... Na izlete pa so hodili z vlakom v Maribor, Ljubljano, Celje... Ogledali so si muzeje, gradove, cerkve itd. Na koncu osnovne šole so dobili spričevalo, prav tako na koncu nižje gimnazije.

Nato so imeli priložnost šolanje nadaljevati v višji gimnaziji ali kakšnem praktikumu.

Imeli so tudi možnost obiskovati verouk (v času pred in med 2. svetovno vojno), katerega je obiskovalo malo učencev. Tam pa so se učili moliti, pripovedovali so jim o preteklosti...

Seveda pa jim je kljub obiskovanju šole ostal čas za norčije in igre. Igrali so se gnilo jajce, klekanco, skakanje, šuder, metali so žganike, se šli izštevankе:

*Bejlo letalo okoli leti, kdor se ozira po
hrbtu dobi!*

*En kovač konja kuje, kolko žeblicev
potrebuje?*

1,2,3 pa povej število tudi ti!

Peli so tudi pesmi:

*Majka prišla s kolodvora, dija, dija, de.
Kaj hoče majka s kolodvora, dija, dija,
de.*

*Jas hočen svojo hčerkico, adija, dija,
de.*

*Tau maš ti svojo hčerkico, adija, dija,
de.*

*Kaj boš s hčerko delala, adija, dija, de.
Z njo bon se igrala, adija, dija, de.*

V prostem času pa so doma pomagali staršem pri hišnih opravilih, kosili travo in se skupaj zabavali!

Tajda Vöröš, 8.b

Šola danes

Šola

Pisana naša je učilnica,
 mize lepe,
 resna je učiteljica,
 tu in tam učenci se smeje,
 tiho vendar vsi sede.
 Mize lepe kot nikdar
 okna čista prav vsak dan.
 znanja željni smo prav vsi,
 učiteljica z razlago že hiti.
 Srečni s tem kar zdaj imamo,
 na stare čase se spomnimo.
 stara šola, stari grad,
 stara tabla,
 grafoskop,
 kup učencev zdaj v klop.

Tina Tratnjek, 9.c

Tina Sraka, 9.a

Otroci

Mi otroci,
 majhni in veliki,
 učimo se brati,
 risati in pisati.

Mlajši v vrtcih
 se igrajo,
 skačejo in
 se smehljajo.

Starejši v šolah
 za klopmi,
 učimo težke
 se snovi.

Naši starši
 v službi so
 in denarce
 služijo.

Naše babice
 in dedki,
 pa so pravi
 sladkosnedki.

Mi vsi skupaj
 se igramo
 in takoj se
 posladkamo.

Urška Prelog, 5.a

Šolska klop pripoveduje

Porisano, popisano,
na meni počeckano,
v vsakem kotu ljubezenska sporočila,
tu in tam še packa razlitega črnila.
Vsak januar pa tudi maj,
sliši se najstniški direndaj.
Barvice in flomastri pod mano leže,
okoli mene celo jih je morje.
Junija pa čistilke s čistili privihrajo,
nad madeži godrnjajo.
V počitnicah šolska ljubezen mine
in na meni pusti le še blede spomine.

Sandra Terplan, 8.b

Moj prvi šolski dan

Navsezgodaj sem se uredila,
v svečano obleko se odela,
z veliko torbo
polna pričakovanja,
vsa neprespana,
hrepene sem v šolo se podala.
Srce mi divje je utripalo,
ko je zaslišalo,
da naj stopim v 1.c.
Tistega dne
začel pisati se je
moj šolski list,
za katerega želim,
da vedno bo brez večjih skrbi.

Katja Vrdjuka, 8.c

Šola jutri

Nova pravila

Nova pravila
so brez barvila,
še bombonov
ne bom dobila!

Pred kosilom si
moram umiti roke,
po kosilu pa zobe.
Tako ne gre več
naprej kot doslej!

Zato spremenila
bom ta nova pravila,
ki so brez barvila,
da bombone lahko
spet bom dobila!

Polona Kavačič 4.b

Šola iz čarobnih sanj

Neko noč sem sanjala, da sem šla v šolo, a naša šola je bila en velik bombon. Sestavljena je bila iz majhnih bombonov, prekrita s sladkorno peno. Šolske klopi so bile iz čokolade, stoli iz marmelade, table iz sladkih čokoladnih kokic, zvezki iz sladkorja, svinčniki pa iz lizik. V šolo smo hodili le ob sobotah, izjemoma le ob petkih pa to le za eno sladkorno uro. Učiteljice

so dajale same sladke petice. Malicali smo čokoladne tortice in bombone in to kar pol sladkorne ure. Na mize pa so nam učiteljice nastavljale jagode. Prebudilo me je ropotanje budilke in sladkorna šola je izginila.

Katja Zver, 6.a

Če šola oživi

Če bi šola oživila, bi svet življenja in učenja bil prelesten. Šola z očmi, lasmi, usti bi bila zanimivejša, privlačnejša. Kaj vse bi šola lahko počela sama?

Ko bi zjutraj pripeljali avtobusi, šola bi jih vzela in se z njimi igrala, otroci in šoferji bi mehko popadali ven. Učenci bi se odpravili k športni vzgoji. Če bi morali skakati, bi šola skočila, da bi otroci imeli lažje delo.

Če bi kdaj deževalo, bi se spremenila v gromozanski dežnik in bi otroke vzela pod njegovo okrilje.

Izdelovala bi tudi knjige in učbenike. Radia ne bi potrebovali, saj bi šola pela in vrtela glasbo kar sama. Pri testih bi pomagala otrokom tako, da bi učitelje in učiteljice spodila ven in učenci bi odgovore poiskali v učbenikih in zvezkih. Nikomur ne bi

bilo potrebno pisati, saj bi šola že pred poukom napisala vse, kar bi bilo nujno. Govorilne ure bi odpadle, saj bi bili vsi uspešni.

Kuhala bi kar sama v velikih loncih. Čistilke ne bi čistile, saj bi jo popoldne metle kar same očistile. Tudi ogrela bi se sama, in sicer s šalom, kapo in rokavicami.

Plašče, jakne, šale, rokavice in čevlje bi spravila med poukom, da garderob ne bi potrebovali. Hišnik ne bi kosil trave, ker bi se šola ob nedeljah plazila po njej in jo tako zravnala.

Špela Kovačič, 6.a

Šola leta 2050

Smo v letu 2050 in babica mi je pripovedovala, kako je bilo pred 60. leti. Še sama sem ji želela povedati, kako je v šoli sedaj. Mislila sem, da bom končala ena, dve, tri, a sem ugotovila, da ima babica rada natančnost in je trajalo kar tri dolge ure. Nekaterim rečem ni in ni mogla verjeti. Želela je, da jih zapišem. Preberite še vi.

Danes v šolo poletim kar z ognjeno raketo, ki nas najprej kar osemkrat popelje okoli sveta in nato se komaj

ustavi v šoli, a to se zgodi v 1 eni milijoninki sekunde. Ko prispemo v šolo, nas že čakajo roboti, ki nas preobujejo in pospravijo naše stvari.

Namesto torb nosimo rojstnodnevne klobuke, v njih namesto peresnic nosimo sladkarije. Tekmujejo, kdo jih bo prinesel več. Enkrat sem že zmagala in dobila kar 80 milijonov evrov.

Za nje sem kupila sladkarije. Ko sem jih pojedla, sem morala kar deset dni hoditi k osebnemu zobozdravniku robotku Mikiju. Bila sem pridna in mi je podaril še 80 kepic čokoladnega sladoleda.

Roboti nam nosijo tudi hrano, ki si jo želimo in potem se tako najemo, da ne moremo misliti in ne znamo računati niti, koliko je nič krat nič. Poučujejo nas roboti, vsak učenec ima svojega. Sedimo na posteljah, bolje rečeno ležimo. Včasih nas učitelji-roboti tudi zmasirajo.

Pri športni vzgoji poleti ležimo v snegu, pozimi pa se kopljemo v vroči kopeli otroškega šampona, pomešanega z milom. Med enournim odmorom se odpravimo na

dirkališče, kjer nas že čaka 80 dirkalnih avtomobilov in v vsakem se lahko istočasno vozi kar 53 otrok. Imamo tudi drsališče, ki je iz črno-belega ledu, na katerem ni niti ene praske, saj je led živ in se sam nenehno popravlja.

V bazenu je voda pozimi vroča, poleti pa mrzla, tako da se lahko pošteno sprostiš. Kopalke dobimo kar v šoli, ko jih potrebujemo. Ko močno skočiš v bazen, te odbije kar 8 m visoko.

Ko se v šoli naveličamo, poletimo z raketo domov in gremo spat. Moram vam še povedati, da otroci res radi obiskujemo šolo. Vprašamo se lahko le, kaj bo v šoli čez petdeset let.

Laura Gruškovnjak, 6.a

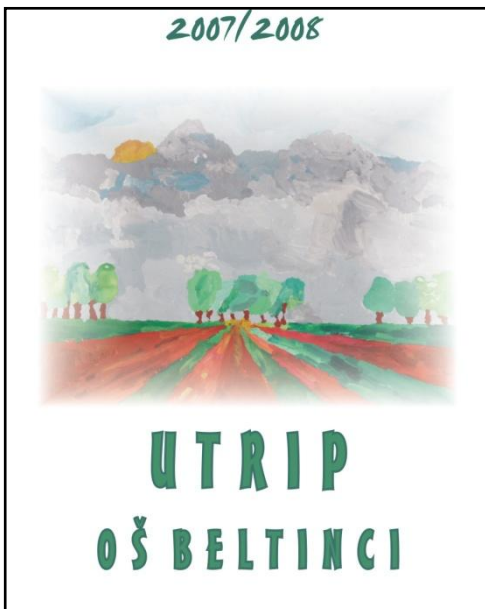

Gregor Horvat, 7.c

Priznanje za naše glasilo

Revija Otrok in družina je podelila našemu šolskemu glasilu UTRIP priznanje za NAJ NASLOVNICO v šolskem letu 2007/2008.

Iz obrazložitve mag. Franceske Žumer:
 "Glasilo Utrip je v celoti namenjeno literarnemu in umetniškemu ustvarjanju učencev. K branju vabijo vsebinsko bogata, raznolika in slogovno izpiljena umetnostna besedila, ki med drugim izražajo tudi utrip pouka med šolskim letom. Glasilo bogatijo barvne ilustracije in fotografije učencev."

»Naslovnica utripa v mavričnih barvah in prikazuje v trenutek ujet prostor in čas: brezmejno ravnino, ki podaja roko in poljublja oblake na nebu.« (iz obrazložitve priznanja)

Nagrajena naslovnica glasila.
 Avtorica slike: Nuša Sreš, lanska devetošolka.

Utrinki s prireditev ob 230-letnici šolstva v Beltincih

Mednarodni simpozij Vizija šolstva, 12. 5. 2009

Osrednja prireditev, 13. 5. 2009

Slikarska kolonija, 12. – 14. 5. 2009

Gledališka predstava Metka in Janko, 20. 5. 2009

Likovna razstava, 21. 5. 2009

Športna akademija, 22. 5. 2009

Folklorni večer, 28. 5. 2009

Glasbeni večer, 29. 5. 2009

230 let šolstva v Beltincih

50 let ššd črnotnost

30 let sedanje zgradbe